

Christian Woldenberg Johannes Jäger

Disputatio Iuridica De Infamia Et Infamibus Seu De His Qvi Notantur Infamia

Rostochi[i]: Richelius, 1656

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn749376554>

Druck Freier Zugang

V. K. — 2 (141.)

63

DISPUTATIO JURIDICA
DE
INFAMIA ET
INFAMIBUS.

Seu
DE HIS QUI NOTANTUR
INFAMIA,

Quam

Permissu & approbatione Nobilissimæ
Facultatis Juridicæ, in alma Rostorum

Academia

PRÆSIDE

Clarissimo, Consultissimo atque Excellentissimo

DN. CHRISTIANO WOL-
DENBERGIO,

Crempâ-Holf. Phil. J. U. D.

Præceptore ac Fautore multis
nominibus observando,

Ad diem 11. Octob. in Auditorio Magno
publico eruditorum Examine exhibet

JOHANNES JEGERUS,

Hamb. LL. Stud.

☉:(○):(☾

ROSTOCHI,

Typis Johannis Riebelii, Senatûs Typogr. 1656.

SERENISSIMO AC POTENTISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO
DN. FRIDERICO III.
DANIÆ, NORVEGIÆ, VANDALO-
RUM ET GOTHORUM REGI, DUCI HOL-
SATIÆ, STORMARIÆ ET DITHMARSIAE, COMI-
TI IN OLDENBORG ET DELMENHORST.

NEC NON

ILLUSTRISSIMIS AC CELSISSIMIS
PRINCIPIBUS AC DOMINIS

DN. ADOLPHO FRIDERICO,
DUCI MECKLENBURGICO, PRIN-
CIPIS VETUSTÆ GENTIS HENETÆ,
SVERINI, RATZEBURGI, COMITI SVERINENSI,
TERRARUM ROSTOCHII ET STARGARDIÆ DY-
NASTIÆ, ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS CAN-
CELLARIO MAGNIFICENTISSIMO,

UT ET

DN. CHRISTIANO,
DUCI MECKLENBURGICO, PRIN-
CIPIS VETUSTÆ GENTIS HENETÆ, SVE-
RINI, RATZEBURGI, COMITI SVERINENSI,
TERRARUM ROSTOCHII ET STAR-
GARDIÆ DYNASTIÆ.

DOMINIS ET COMMENDATORIBUS SUIS
SERENISSIMO, ILLUSTRISS. CELSISSIMIS
AC CLEMENTISSIMIS

Hæc de Infamia Negatæ & in ulteriorem sui promotionem

Humilimè

D. D. D.

CHRISTIANUS WOLDENBERGIUS,

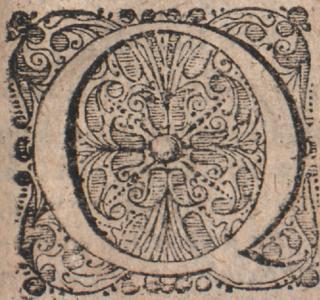
Crempâ-Holsat. Phil. J. U. D.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Seu

Introductio ad Materiam.

Quod Ulpianus libro undecimo ad Edictum de in integrum restitutione præfatur, dum dicit: Utilitas hujus tituli non eget commendatione: Ipse enim se ostendit: Idem et in principio, (quod

cujusque rei potissima pars est l. 1. d. de O. J.) hujus materia insignitè jucundè usurpare possim. Non enim indiget verbosis commentariis, nisi illustrationis causâ, ut appareat, quomodo leges legibus; Jus Orientale Occidentali; leges Solonis, & Draconis; Leges antiquæ Germanorum recentibus consonent, & in pœnarum commensuratione conveniant. Quinimò ut apertum fiat, quomodo Classici auctores, & Græci & Latini, legibus civilibus suffragia ferant, præsertim cum non infrequens sit in jure, ad Solonis, Homeri, Demosthenis, Aristotelis, Hippocratis, Platonis, Ciceronis, Virgilii auctoritatem provocare, ut patet ex l. 16. §. 6. & 7. ff. de pœn. l. 36. ff. de Solut. l. 1. §. 4. ff. de contrah. empt. l. 13. §. 1. ff. ad L. Jul. de Adult. l. 65. de leg. 3. l. 39. ff. de pœn. l. 2. ff. de Nundinis

A

Nundinis l. 4. ff. de Collegiis & corpor. l. 13. ff. Fin. reg.
l. 12. ff. de stat. hom. *Siquidem auctoritates majorum non sunt
reprobanda, l. 17. ff. de judic. Hunc in finem omnia ea, quæ ad
hujus materie lucem spectant, ex ipsis legibus, & Classicorum auctorum
monumentis excerpimus, ritè disponemus, & bona fide allegabimus.*
Notum autem est quod Prætor titulum de postulando,
habendæ rationis causa, suæq; dignitatis tuen-
dæ, & decoris sui causa: ne sine delectu pas-
sim apud se postularetur, proposuerit l. 1. ff. de
postul. Quando enim nec pacto, nec transactione reus subterfugere
judicium potest, considerandum venit, an adversarius jus postulandis
habeat? Arnold. ab Hærs. in advers. act. 16. n. 1. p. 82.
D. Drosæus in meth. J. C. p. m. 30. *Ea propter tres fecit or-
dines. Nam quosdam in totum prohibuit postulare: quibusdam
vel pro se permisit, quibusdam & pro certis duntaxat personis, & pro
se permisit §. 1. d. l. 1. & §. 6. Initium autem fecit ab his, qui in
totum prohibentur postulare. In quo edicto aut pueritiam, aut casum ex-
cusavit l. 1. §. 3. D. de postul. Secundo loco pro aliis postulare
prohibentur, quidam ob sexum, quidam ob casum, quidam ob turpi-
tudinem notabilem §. 6. d. l. 1. Tercio pro se & pro certis duntaxat
personis postulant, qui Edicto Prætoris ut infames notantur,
qui omnes nisi pro se, & certis personis non postulant, nempe pro Pa-
rente, Patrono, Patrona, liberisve suis, Fratres, Sorore, Uxore, So-
cero, Socru, Genero, Nuru, Vurico, Noverca, Privigno, Privigna,
Pupillo, Pupilla, Furioso, Furiosa, Fatuo, Fatua, l. 1. §. 11. & l. 2.
D. de postul. Item Clericus in foro seculari postulare non debet,
nisi suam vel Ecclesie suæ causam prosequatur, aut pro miserabilibus
fortè personis, non autem infamibus, quæ proprias causas administra-
re non possunt, postulet. Item Monachi, vel Canonici Regulares non
possunt*

possunt postulare, nisi pro utilitate Ecclesie, vel sui ministerii, & pre-
cepto Abbatis d. t. extra de postul. Et hac, antequam materi-
am tituli explanarem, prefari opera precium fore duximus, moniti
Cajeffato in l. i. ff. de Orig. J. Quod ista prefationes & liben-
tius nos adlectionem proposita materie producant: & cum ibi vene-
rimus, evidentiore praesent intellectu.

Oeconomia & Inscriptio tituli 2. lib. 3. Digestorum.

Hic titulus de his qui notantur infamia evidentem or-
dinem continet, teste Joachimo Hoppero in partit. tit. pand.
b. t. adeo, ut de quaestione eius sit supervacaneum sit qua-
rere. Quippe primo praemittitur Edictum Praetoris l. i. ff. b. t.
quae lex secundum Paulum de Casiro, optimum legum civilium Inter-
pretem, ad hunc titulum reputatur singularis, quia enumerat ca-
sus, in quibus quis efficitur infamis, ponendo verba Edicti Prae-
toris, facti super hac materia, & non est, inquit, dare meliorem
legem in toto corpore juris. Allegatur & hoc Edictum in l.
pen. ff. de Extraord. cognit. Secundo ejusdem Edicti explicatio sub-
jicitur l. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. Tertiò appendix ad utrius-
que expositionem faciens ut & precedente tit. de postulando factum
adtextitur, à l. 14. ad finem usque l. 25. Proponuntur autem b. l.
octo infamium genera, quae nos justo ordine suis locis inferemus.
Inscriptio Digestorum, Codicis, Basilicorum & Harmenopuli va-
riat: in Digestis titulus est: de His qui notantur infamia. In Co-
dice lib. 2. tit. 12. Ex quibus causis infamia irrogatur. Ubi Autu-
mnus in paratit. ad b. t. p. 8. 9. 10. de Inscriptioe hujus tituli Codi-
cis dubitari posse ait. Et lib. 10. tit. 57. C. de infamib. In Synopsi
Βασιλικῶν Leunclavii lib. 21. tit. 2. c. 2. titulus est: περὶ ἀτιμωμένων,
καὶ ἐξ ὧν αἰτίων ἀτιμῶντις, καὶ δι' ὧν ἀτιμία ποσο γίνεται
i. e. De His qui notantur infamia tum quibus ea de causis, & per quos ir-
rogetur, quam inscriptionem simul leges in recenti Editione
Βασιλικῶν Fabrotti, quae septem voluminibus constat. Harmeno-
pulus

pulus in promptuario juris Civilis lib. 6. tit. 15. in titulum facit:
ἐὶ τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς ἰ. c. Quinam infamia notantur.

THESIS I.

UT ab Etymologia seu λόγῳ ἐνοσημολογῶν auspicemur, & Isidorum imitemur, quando infamem definit, non bonæ famæ, & infamiâ sine bonâ famâ; ponimus, quod infamia eodem modo dicatur, quo infortunium καὶ στερησις, per privationem. In siquidem particula in compositione vim privandi habet, ut eum injustum, inofficiosum, infectum dicimus. *DD. in l. Gallus 29. §. ille casus in difficili 15. ubi Bart. n. 2. & Jason n. 12 cum seq. ff. de liber. & postb.* Similiter Isidorus ignominium dictum, eod quod desinat habere honestatis nomen is, qui in aliquo crimine deprehenditur, dictum quasi sine nomine, ut ignarus, ignobilis, eodem modo infamium quasi sine fama *Vid. LL. Ripuarias in voce ignominium Parisiæ editas.* Descriptionem ulteriorem *vid. apud Cic. lib. 2. offic. Domell. lib. 18. c. 6. lit. E. & Hillig. in not. Wesemb. in parat. b. r. n. 2. Verum Marquardus Freberus lib. 2. de existim. c. 10. n. 1. mavult diminutionem dicere, quam privationem, quod fama non planè perdat, sed quam retinet, malam, nigramq; habeat. Hinc Cassiodorus fama diminutos vocat, quo facit l. pen. §. 2. in fin. D. de Eximord. cogn. Et pergit Freber. lib. 3. c. 4. n. 1. Eum, cujus fama immiouta est, retinere famam; sed læsam & inquinatam. Deportationem enim seu Relegationem passus, inquit, caput habet, sed afflictum & debilitatum.*

II. Ab Etymologia perginus ad Homonymiam. Infamiæ enim, uti & famæ nomen est πλοσημον, & multiplex est infamia: 1. Est infamia, qua quis apud populum malè audic, quod hoc vel illud fecerit, vel facere consueverit; quod talis & talis sit, quæ infamia ex fama publica & rumoribus populi sinistra ortum habet, quæ, (ut Cornelius Fronto Grammaticus ait) ex multorum sermone nascitur, de qua *juvenalis Satyr. 14* Sed qui sermones, quæ fœdæ buccina famæ? 2. Apud Latinos passim infames pro suspectis dicuntur. Hinc infamat, idem ac suspectum reddere significat. *l. 15. §. 27. & 44. ff. de injur.* Sed hæc infamia melius infamatio,

famatio, vel diffamatio diceretur ut *Gl. in c. omnes. 4. causâ. 6. qv. 1.*
Est enim suspicio tanquam criminis, quæ facta purgatione abole-
tur *c. de crimine. 7. causâ. 15. q. 5.* Est & 3. aliud huic vicinum infam-
iæ genus quod mala fama appellatur, non de uno aliquo singu-
lari crimine ab aliquo commisso, sed paulò generalius, quæ perso-
na ex toto vitæ genere malè audit, unde homines malæ famæ di-
cuntur. Est & 4. alia infamia, quæ ex facto turpiculo jam com-
perto, vitæq; probrosâ contrahitur nota nominis, quæ quis eximi-
tur numero bonorum virorum, de quâ inferius agetur. Et hæc
est pœnæ legitimæ genus, & à JCrō inter pœnas numeratur. *l. 8. in
pr. § l. 23. §. 1. vers. cetera pœnæ ff. de pœn. l. 5. §. 1. ff. de Extraord.
cogn.*

III. Famæ nomen similiter non unius est significationis,
vox enim communis dicitur *Innoc. c. inquisitionis 21. Ext. de accusat.*
vocatur & vox publica, item existimatio & censura quædam, for-
tuna hominis vid. *Bart. in l. de minore 10. §. plurimum 5. n. 5. ff. de quest.*
*ubi dicit: quod duplex sit fama: una fama hominis; alia fa-
ma inter homines.* Et quod fama hominis dicitur in bona par-
te; in mala verò parte dicitur infamia. Fama autem inter ho-
mines rursus duplex: quædam de uno homine in genere bonitatis,
vel malitiæ puta quod est bonus vel malus, quod est fur, vel latro,
ισοχρηστικῶς, de qua fama est textus in *l. capitalium 28. §. famosos 15.*
ff. de pœn. § in l. non omnes 5. §. à barbaris. 6. ff. de re milit. Quæ-
dam de uno facto particulari, ut quod tale quid sit, vel non sit de
qua loquitur *l. 3. §. 2. ff. de test. vid. Marq. Freb. de existim. c. 1. per tot.*
Famæ nomen de homine sumptum ex illorum numero est, quæ
μέσση vocantur ut venenum *l. 236. ff. de V. S.* ibi allegatur versus
Homeri: Φάρμακον πολλὰ μὲν ἐστὶν ἀμειγμμένα, πολλὰ δὲ ἴσχυρα
i. e. sunt bona mixta quidem, sed pharmaca noxia multa. Item
dolus, quia bonam & malam famam dicimus. Secundam & ad-
versam, probam & sinistram, integram & deminutam. *Tullius,*
Plinius, aliq; autores bonam famam dicere solent, ut Græci & præ-
sertim Homerus καλὴν κλέος, & καλὴν δόξαν vid. Marq. Freb. in
tract. de fam. publ. ubi de foeminarum fama c. 10. n. 3. & c. 11. per tot.

de adolescentum fama c. 10. n. 20. & d. c. 11. n. 18. de Servorum fama
(nam hi cum caput non habeant, famam tamen habent) text. est
in l. 1. ff. de reivind. in pr. De Magistratum fama l. 3. C. de offic. Recl.
prov. De Clericorum Sacerdotumq; fama text. in c. 1. caus. 15. qv. 5.
& c. Presbyter 13. caus. 2. qv. 5. & in tit. ext. de vie. & bon. Cler. & tie.
de purg. can. vid. Freb. lib. 2. de Existim. acquir. conserv. & amitt. p. 86.
ubi allegatur Thomas Piperatus de fama & iudiciis. Et hæc bona fa-
ma quosdam gradus habet. Est enim magna & sublimis fama
alia, egregiorum facinorum laudatrix & præco: alia mediocris &
honestæ vitæ probitate & innocentia, apud homines viri boni opi-
nio. Ista gloria Latinis, Græcis *εὐκλεία* & *Ἰπλιμία*; Hæc
εὐδοξία, Latinis Existimatio. Unde Gloria definitur, pu-
blica Virtutis excellentis admiratio, cum insigni benevo-
lentiâ conjuncta. Freb. lib. 1. c. 3. Arist. 1. Rhet. c. 5. Hinc Præfe-
ctura Prætorii, quæ omnium dignitatum apex, cui titulus *εὐδοξο-
μήτης*. Quæsturâ propria facta est Jctorum, quam Gloriam litera-
rum vocat. Cassiodor. 6. Var. c. 5. Unde facile elicitur, quales esse de-
beant cordati Jcti. Vocantur enim à Principibus amici. L. 17. D. de
Jur. Patron. Excelsi, Eminentissimi, Prudentissimi, Magnifici,
Amplissimi, Gloriosissimi, inclytæ recordationis, optimæ memo-
riæ: Græcis: *Εὐδοξοίται, μεγαλοπρεπέτατοι, εὐδοκίματες, εὐκλείας
μνήμης, πανεὐφημοί.* i. e. qui ubiqve bonam famam habent, hic,
& alibi. *λαμπρότατοι* ut vid. in L. 2. C. de V. J. Enucl. L. 12. C. de Le-
gat. Lamp. in Alexand. Ex quibus apparet bonam famam ipsam
propter se positam esse, & jam ex istis decisam controversiam
Chrylippi & Diogenis apud Cic. 3. de fin. motam, qui utilitatis cau-
sa tantum bonam famam expetendam censebat, non suâ præ-
stantiâ: & bonæ famæ causâ, detractâ utilitate, ne digitum
quidem porrigendum esse dicebant. Quos Carneades postea re-
tudit. Freber. lib. 1. c. 2. n. 4 p. 15. Eorum enim, quæ per se expe-
tuntur, secundum Philosophos, tria sunt genera **Animi**, **Corpo-
ris**, & **Externa**, quæ & Fortunæ dicuntur, cui ultimo & fama
annumeranda, nam est de bonis externis, uti traditur à Tullio in To-
picis, & lib. 2. Offic. circ. fin. Aristot. 1. Eth. Hermog. & Aphron. in Rhetor-
icis

ficis Epistoles. in pr. Theologi Scholastici tria faciunt bonorum genera. Primum Vitam, postremum temporalia bona, medium honorem & Famam, atque sic famam post vitam in temporalibus volunt esse præcipuam. *Cajetan. 6. q. 62. art. 6. quem sequitur Davin. Soto, & ipse Salomon. Prov. 22. Ereb. lib. 1. p. 16.*

IV. Progressum facimus ab Homonymiâ ad Synonymiam, Græcis dicitur *κατήφεια*. *vid. Apoll. Rhodium in Argonauticis lib. 3. p. m. 64. ex recensione Jacobi Lelii p. m. 205.* Ubi fama & infamia è diametro sibi opponuntur: *ἢ κατήφειω, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι*: aut infamiam, aut magnam laudem reportare. *Homeri Interpres Didymus Chalcenteros in Iliad. V. p. 139. interpretatur αἰχμῶλες ὄνειδος, οἱ γὰρ αἰχμωόμενοι κατήφεις εἰσὶ λι. C. i. e. impudentes sunt infames.* *Budæus in Comment. Græc. ling. p. m. 867. explicat κατήφεια, tristitiam cum vultus demissione & p. 147. κατήφης, σιωπῆς ἀμύθη. i. e. κατηπληχώς.* Item dicitur: *Δυσφημία* de qua voce *vid.* *Varinum Phavoritum Camertem in Lexico Græco.* Vocatur etiam *φήμη κακή*, quod innuit *Hesiodus*, dum adhortatur ad bonam famam, & dehortatur à malâ *ἔν ἔργοις v. 758. & seqq. quos versus vertit Ereb. lib. 2. c. 8. n. 5. p. 997. ubi vid.*

- - Δειλὴ ἢ βροτῶν Ἰσαλαίβο φήμω
φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται κατὰ μὲν ἀέρας.
ρεῖα μάλ' ἀρξάλην ἢ φέρειν χαλεπὴ δ' ὀποθέσθαι.
φήμη δ' ἔτις πάμπαν ἀπὸλυταὶ λῶπτα πολλοῖ
λαοὶ φημίχαι· θεὸς νύ τις ἔστι καὶ αὐτῆ. **i. e.**

Fama enim mala est, levis quidem, levatu
Facillimè, molesta fere portatu, difficillimè depositu:
Fama verò nulla prorsus perit, quam quidem multi
Populi divulgant: quippe Dea quædam est & ipsa.

Dicitur & ὄνομα πνηθὸν i. e. malum nomen *Stobæus serm. 165. περὶ ὀνόματι πνηθὲ, καὶ χάριν μὴ ἔχοντι.* *Ecclesiasticus* inquit: ὄνομα πνηθὸν αἰχμῶλε καὶ ὄνειδος κληρονομήσθ. *Hinc Prov. 22. v. 1. dicitur: αἰρεῖσθε ὄνομα καλὸν ἢ πλεῖον & Prov.*

15 Prov. 25. χάρις καὶ φιλία ἐλδοῦται ἀπὸ τήρησιν σεαυτοῦ, μὴ
Προβάδεις τὸ γένος. Scalig. lib. 3. Epidorp. n. 41. ita de infamia canit:
Infamia mortis species foeda profana
Horrenda necat non semel, ac pullulat ultro:
Crescensq; sui foenoris exigit tributum.

Apud Horatium Opprobrium vocatur lib. 1. Serm. 4. p. m. 221.

- - Avidos vicinum funus ut agros

Exanimat, mortisq; metu sibi parcere cogit.

Sic teneros animos aliena opprobria saepe

Absterrent vitiis. Apud eundem famosus dicitur

malæ famæ d. l. v. 5. Nonnus in Dionysiacis lib. 13. v. 1. ἤδη ἢ πλε-
ροῦσα πλόσσα μὲν ἵπταθ Φήμη: i. e. jam verò alata, multa ora
habens volabat fama, & lib. 24. v. 181.

ἤδη ἢ σπύροσα δὲ ἄστει ἵπταθ Φήμη

Jam verò luctuosa per urbem volitabat fama.

Fama sinistra legitur apud Juvenal. Satyra. 14. adde c. non sunt audi-
endi § 6. causa. 11. qv. 3. ubi legitur suspicio, & in fin. concludit: nobis
est necessaria vita nostra, aliis fama nostra. Ecc. nolo. 10. causa. 12-
qv. 1. Unde non erimine tantum, sed criminis omnibus suspicione
vacare debent honesti & boni viri. §. C. de furt. Apud Latinos di-
citur ignominia. l. 2. §. 2. D. & l. 14. C. b. t. Donell. lib. 18. c. 6. lit.
D. & ibi Hillig. in not. tametſi Cic. animadversionem censoriam
ignominiam vocet, inde tamen malè Bod. 3. de Republ. c. 3. n. 283.
ignominia plerosque temerè pro infamia abuti, cum ea sit, quæ
vulgo infamia facti quod d. l. 14. idemq; l. 39. in fin. ff. de furt. & l. 20.
ff. b. t. refellunt. Wes. in paratit. n. 2. Nota, labes, macula juris.
Freig. lib. 3. ad b. t.

V. Hisce præmissis ἢ ἢ ἐστὶν, seu definitionem ex ipsis ef-
florescentem legibus suppeditamus, eamq; ex contraria famæ defi-
nitione extruimus in hunc modum: Infamia est læsæ digni-
tatis status, legibus & moribus improbatus, ex turpi facto
resultans, ut inter bonos & honestos non habeatur: Sic-
ut è converso: Fama est illæ sæ dignitatis status, legibus &
moribus comprobatus l. 5. §. 1. ff. de Extraordin. cogn. Defini-
tio hæc

tio hæc à nobis tradita est causalis, definitum est infamia, genus,
læta dignitatis status, quod formam denotat in accidentium,
quemadmodum materiam in substantiarum definitionibus. Cau-
sa Efficiens Lex, & mores, Materia delictum seu turpe factum. Fi-
nis est ut inter bonos & honestos non habeatur. *adde Wes. in paratit.*
n. 4. § 5. ubi dicit quod causa ~~de causa~~ sit dolus, vel simile
crimen, quod in dolum incidit, ut perfidia, stellionatus, impostu-
ra, perjurium. Secundum Accurs. definitur, **Famæ imminutio**
l. 1. C. h. t. referente Autumnno in paratit. h. t. Donell. ita definit:
Infamia est existimationis-obturpitudinem aliquam vitæ
contractum damnum *l. 3. C. h. t. l. 2. C. de dignit. Bart. in l. 1. ff.*
h. t. primam à nobis traditam definitionem ex parte usurpat,
quem sequitur *Salicet. in l. 7. C. de accusat. Hillig. ad Donell.* diminu-
tionem famæ retinet *d. lib. 18. c. 6. ht. F. G.* A Baldo macula acqui-
sita ex malis moribus, divulgatio in populo detestabilis, & maxi-
mè apud bonos & graves Viros *in l. 1. ff. de his qui sunt sui vel alien. jur.*
Status autem auctoritate legum ex delicto aliquo aut miuitur, aut
consumitur. Non tamen statum annihilat, sed deprimit, quia
non facit perdi libertatem, vel civitatem; tunc enim annihilaret;
sed facit quem repellit ab officiis publicis; nobilem degenerat,
fratrem beneficio privat, fidem minuit, honores tollit, & afficit
hominem & corpus ejus, & animam, sicut lepra leprosum; *adde*
Federicum de Senis consil. 88. Angel. cons. 354. ubi dicit: quod ille qui
perdit famam pro mortuo habeatur, & sequitur infamia infamem,
ut excommunicatio excommunicatum arg. l. 9. ff. de postul.
inlequitur hominem, quocunque vadat, & etiam inhabilitat, si
vadat ad locum etiam non subditum jurisdictioni ejus, qui sen-
tentiam tulit, quod non contingit in aliis quæ non ita afficiunt
personam arg. l. fin. ff. de jurisd. omn. judic. Minuuntur itaque famam
omnes illi, qui in aliquam ex illis causis impegerint, quæ edicto
perpetuo inter infamiam causas enumerantur, quibus & aliam plures
ex Princ. constit. deinceps accesserunt Freb. lib. 3. c. 4. n. 15. 16. Mi-
nuitur fama, *inquit Callistratus l. 28. § 1 ff. de pæn. cum quis re-*
legatur, vel ad tempus, vel in perpetuum, vel in insulam.
adde l. 2. ff. de publ. jud. l. 7. § 3. ff. de interd. § relegat. addit Calli-

B

stratus:

stratus: vel cum prohibetur quis honoribus publicis fungi, ut doceat non tantum, qui remouetur ordine, quem obtinebat, infamem fieri, sed & qui ab eo arceatur, quem forte ambibat ob delictum aliquod suum. Solebant enim ab honoribus infames arceri. *l. 2. C. de dignit. e. infamibus § 7. de Reg. jur. in sexto.* Eleganter *Zafius in paratit. addit b. r.* ab Universitate, vel Facultate aliqua ob delictum cum ignominia dimissum, vel ordine motum; infamem censendum.

VI. Infamis itaque est ut *l. 2. C. Theodos. legitur b. r.* qui honestioris nobilisque personae decore est jure privatus: vel ut *Cujacius elegantissimus JCrus in paratit.* quas solis eruditissimus scripsisse dicitur *D. b. r. inquit*: Infamis, generaliter si accipias, est, quem Lex vel Senatusconsultum, vel Decretum Principis, vel Edictum Praetoris ex causa aliqua turpi notavit, ut ignominiosum, quam poenam Varro ita describit eleganter: Tertia poenarum infamia, stans nexa in vulgi pectore, fluctuanti intonsa coma, lordido vestitu, ore severo: quae similiter ordine ex *Cujacio* retulit *Autumnus in paratit. ad b. r. vid. Sebast. Brant in par. ad b. r.* cui infamis dicitur, quasi valde famosus i. e. ignominiosus.

VII. Infamiam proinde duo haec junctim efficiunt: TURPE FACTUM *l. 2. C. de dignitat. ubi expresse dicitur*: neque famosis & notatis, & quos scelus, aut vitae turpitudine inquinat, & quos infamia ab honestorum coetu segregat, dignitatis portae patebunt *d. l. 1. §. 5. ff. de postul.* ET AUTORITAS JURIS idnotantis *Rubri D. C. b. r.* Unde infallibiliter concluditur: qui ob turpe factum & auctoritatem juris male audit, infamis est.

VIII. Sine delicto autem infamia frustra metuitur, nec per injurias, aut contumelias fama vere iniuritur, alias injuriatore ante satisfactionem defuncto injuriatus infamis maneret. Unde injuria ad infamiam fieri dicitur. *l. 1. §. 1. ff. de injur.* Infamandi causa *l. 15. D. d. r. passim minuendae opinionis causa l. 3. C. b. r.* Verè autem famam non tollit, vel inquinat. *Freb. lib. 2. de existimat. r. 20. n. 6. ubi monet*: Advocatos scitiores in libellis actionis injuriarum

riarum ita ponere: conatus est quantum in se fuit, honorem me-
um violare: non ita: violavit. &c.

IX. Dehinc ad divisionem progressum facimus, & quoni-
am alia est infamia Canonica, alia Civilis, eam in **Canonicam**
& **Civilem** dividimus. Est enim infamia quaedam Canonica
jure Pontificio sancita, quæ irrogatur ex quolibet peccato mor-
tali, ex illis, de quibus Apostolus ait: talia qui agunt, regnum Dei
non consequentur, de quo hominum genere idem dicit: cum ta-
libus nec cibum sumitote. *Canone omnes 2. § 4. ut § seq. causa 6.*
q. 1. can. præceptum 21. caus. 32. q. 5. Hæc infamia apud illos tolli-
tur per poenitentiam, & satisfactionem Ecclesiæ *c. illi qui. 3. caus. 6.*
q. 1. c. si duo 4. caus. 35. q. 6. Imo & per baptismum tollitur omnis
infamia & irregularitas ex antecedenti delicto proveniens *Gl. in*
c. 3. in verbo inter peccata dist. 26. arg. c. sine 99. de Consecratione dist. 4.
Et post contritionem potest Episcopus infamiam tollere, & pristi-
no statui restituere in omnibus criminibus, in quibus potest
dispensare *gl. in c. Domino sancto 28. in v. atque ignominiam dist. 50. §*
c. contumaces 21. cad. § est illa c. si quem 8. caus. 2. q. 3. c. consanguineo-
rum 4. caus. 3. q. 4. Verum cum Canonica non sit hujus loci, plu-
ribus de eâ agere merito superfedemus.

X. Altera quæ hujus loci est dicitur **Civilis**, de quâ solâ hic
tractabimus, quæ certis ex delictis, causisq; speciatim in jure expres-
sis nocentes notat, & exstimatione privat, aut diminuit; modo
ipso jure, & *αὐτὴν τῶς*, modo per sententiam judicis, aut gene-
re poenæ, pro ut in quaque illarum causarum jure cautum est *l. 1. D.*
b. t. c. infames 2. §. porro. §. ibi est. caus. 3. q. 7. ubi dicitur: Infamia
multipliciter irrogatur: aliquando enim contrahitur genere deli-
cti declarati per sententiam, veluti cum judex pronuntiat, injuri-
am fecisti (adde l. 5. C. b. t. si injuriam te fecisse Proconsul Vir Cla-
rissimus pronuntiaverit, ignominia notatus es) hereditatem expi-
lasti, calumniatus es: Aliquando genere poenæ: sicut illi, qui
damnantur in opus publicum, qui pristinum quidem statum obti-
nent, sed damno infamiae etiam post impletum tempus subji-
untur: Aliquando genere poenæ & delicti declarati per sententi-
am, veluti dum fustibus caeso per Præconem dicitur: εὐνοιοφάντητος

calumnia-

B 2

calumniatus est l. 17. G. b. t. Aliquando ipso genere facti, ut ex-
ercentes improbum foenus, & illicitè exigentes usuras usurarum.
d. l. 20. C. b. t.

XI. Hæc Civilis infamia rursus dividitur in infami-
am juris, & infamiam facti. Vid. Accurs. Bart. & Dd. ad l. t. b. 2.
Duar. ad h. l. c. 2. & 1. diss. annivers. 42. Baron. ad l. t. Petrum Greg.
Tholos. 31. Syntagm. 29. n. 7. & 9. Lortott. de juris arte tract. 7. de ex-
istim. axiom. 2. & 3. Bodin. 3. de Republ. 3. n. 283. Beust. ad l. admonendi
31. D. de jurejur. n. 599. & seqq. Gæd. ad l. 42. ff. de V. S. n. 9. Ereb. lib. 3.
de infam. c. 1. & 2. & c. 22. Petr. Heig. part. 1. q. 21. n. 4. & seqq. Alberi
Gen. de actor. Fabul. c. 14. Quæ distinctio etsi verbis legum non
apertè sit prodita; commoditatis tamen & docendi gratia retine-
ri potest, quicquid Donellus contra sentiat, & Niell. diss. feud. 2. ch.
6. Lit. D. Interim pro genuinâ specierum divisione non vendita-
tur. Quinimo ipsa definitio superius ex Donello relata evincit,
eandem facti ignominia competere, vide pag. 283. apud Hillig. ad
Donell. ad finem usque.

XII. Probabilem hanc sanè distinctionem reddit l. pen. §. 2.
D. de extraord. cognit. Nam quod Donellus dicit minui hominum
opinionem, hoc ipsum est quod Dd. intendunt. Si enim Infamia est
quæcunque existimationis minutio, & verò aliter, quàm juris au-
toritate minui existimatio potest, aliam quoque, quàm juris infamiam
statui, necesse erit, quocumque tandem nomine nuncpes-
ad l. 2. ff. de obseq. parent. & patr. prestand. reipsa infamiae notam non
effugient i. e. facti ipso. Quæ enim reipsa fiunt naturalia & facti
dicuntur.

XIII. Est enim alia gravior, quæ planè improbos & scelera-
tos, totiq; populo tam bonis Viris, quàm etiam deterioribus nota-
biles & invisos reddit, quàm Dd. nostri infamiam juris vocant,
novè commento vocabulo, eò quod effectus juris multos pariat;
Alia paulò levior & mitior, quæ non omni prorsus honestatis opi-
nionem, ut illa spoliat, & exuit; Sed ob damna morum & lapsum
aliquem, pudorem tantum alicujus gravat, apud bonos, gravesq;
Viros in culpam & reprehensionem vocat, eò quod bonis moribus
adversari videatur, cujus etiam exempla jura nostro prodita sunt
l. 13. 17.

l. 17. 20. C. b. t. 1. 2. ff. de obseq. parent. & patron. praest. hanc Dd. nostri infamiam facti vocant, quod solo facto incurratur, nullos adeo graves juris effectus procreans: credo Ulpiani autoritate inducitur, qui in l. 39. in fin. ff. de Furs. Facti ignominiam dixit. Tullius hanc notam nominis, & nævum honoris appellat, & proverbiali locutione ad Poetum: sutorium atramentum vocat, quo & Poëta infamiam notant. Apulejus maculam, & inhonestamentum Apolog. lib. 1. Gellius labem, & quasi lacunam famæ lib. 1. c. 3.

XIV. Certum itaque quod quædam sit infamia juris, de qua loquitur hic titulus, & omnes casus positi in hac l. quædam infamia facti, de qua loquitur l. ob hæc verba. 20. ff. b. t. & d. l. 2. D. de obseq. & Gl. ibid. adde Jason. in t. C. de sum. Trin. & Paul de Cast. ad h. l. n. 1. & in additionibus n. A. Infamia autem juris quædam est juris, & de jure, ut quando quis infamatur ipso facto per sententiam legis scriptæ, absque sententiâ judicis, de qua infamia habetur in primis tribus casibus hujus l. 1. ubi ponuntur tria exempla, usque ad vers. qui in judicio: etiam in vers. qui eam: usque ad finem l. ubi ponuntur quatuor exempla & l. palam 43. ff. de R. N. Quædam dicitur juris tantum, & de jure tantum, ut quando infligitur per sententiam definitivam judicis competentis, quod potest contingere altero de tribus casibus: 1. Quando est lata in crimine publico, vel super calumnia commissâ in crimine publico, vel privato, vel super prævaricatione, & ista est infamia gravissima. 2. Quando sententia est lata in crimine privato, & hoc in quatuor casibus, scilicet: Furti, vi bonorum raptorum, injuriarum, & de Dolo, dummodo sit condemnatus suo nomine, & de delicto commisso per eum: secus si nomine alieno, & ex delicto commisso per alium, tanquam procuratorem. 3. Quando ex certis actionibus orientibus ex contractu, vel quasi, & de hoc ponuntur quatuor exempla in vers. l. n. b. r. qui pro socio, tutela, mandati, depositi, & sic in Effectu sunt undecim casus, in quibus inferitur infamia per sententiam judicis, adde & alium, & sic duodecimi. n. l. 18. cum seqq. D. b. r. Sed casus in quibus infligitur ipso facto per sententiam legis sunt septem, scilicet tres, qui ponuntur in pr. l. 1. & quatuor, qui ponuntur in §. fin. ff. b. t. & hæc est ea ipsa,

B 3

quædam

quam nos ibi. j. definitivimus, de qua ulterius, v. Paul. de Cast. in l. i. C. de Sum. Trin. n. 17.

XV. Juris infamia quaedam ita gravis, ut planè exosos, verèq; sacros, *disponere* & intestabiles, quæ reterrimâ memoriâ nominis afficiat, & (ut canones loquuntur) quæ vocem funestam faciat. c. *constituimus* q. causa 3. q. 5. quo genere notatos, utpote insigni turpitudine deformatos, nec pro se, multo minus pro aliis, nec coràm judicibus quidem pedaneis postulare Prætor permittit. L. i. § 5. D. de postul. Quod genus sunt capitali crimine damnati, calumniatores, harenarii, muliebriâ passii; Scriptores libellorum famosorum, qui idè & intestabiles dicuntur, quod nec testari possunt, nec testimonium eorum recipitur, pessimaq; adeò horum in toto jure conditio est d. l. i. Uti inferius magis magisq; patebit adde l. ob carmen 21. ff. de testib. Alia minus gravis, ex levioribus delictis descendens, quæ minus odii execrationisq; infert, quo ordine à Prætorè comprehenduntur omnes omninò non singulari, sed qualibet juris infamia notati, exceptis illis, qui propter insignem turpitudinem in priori ordine sunt collocati, quoniam his pro se, & certis personis Edicto comprehensis postulare permittitur d. l. i. § fin. D. de postul. & non prorsus intestabiles habentur. Est denique aliqua infamia minor facti infamiâ; & penè nulla, quæ ex levissimis, & fortuitis fortè causis quem in ora hominum facit venire, non tamen cum vera ignominia. De hac scribit Tertull. lib. i. de vitio fornicarum: cum in agro alicujus latrocinium gestum est, crimen quidem Dominum non constringit, dum res tamen ejus ignominia notatur, ipse quoque infamiâ aspergitur l. 28. § 15. ff. de pen. Sed quid hoc ad Domini famam pertinet arg. l. 27. in fin. D. de hered. pet. Freb. lib. 3. p. m. 252.

XVI. Infamia verò facti rursus tripliciter accipitur I Infamia i. e. infamatio, quando contra aliquem insurrexit infamatio in populo, quod aliquid turpe, vel delictum commisit, non tamen de hoc constat verè, vel per aliquas verisimiles conjecturas, & ista dicitur propriè vana vox populi, quæ non est attendenda, in l. decurionum 12. C. de pen. nec nocet infamato ad repellendum à testimonio, nec à Dignitate, vel officio Bart. in l. de minore, 10. § tormentis.

menta. 3. ff. de quaest. circa finem. Bald. b. l. Secundo modo dicitur infamia facti, quæ insurgit ex veritate facti, quando quis verè commisit delictum: non tamen verè diffamatus est adhuc, sed in occulto, & sic apud homines non est infamis de facto, sed apud DEUM, & ista infamia non cognoscitur à jure Civili, nec de illa posset opponi: Sed de jure Canonico ut *th. 9* dictum benè cognoscitur, quod imitatur jus divinum, & dicitur infamia Canonica. Tertio modo dicitur infamia facti, prout loquuntur de præsentibus, quando aliquis propter aliquod crimen, vel turpitudinem verè commissam est infamatus penes bonos & graves, & sic penes DEUM & homines: non tamen est adhuc condemnatus in actione quæ infamat, ut *l. cessat 36. ff. de Oblig. & Act.* puta in conditione furtiva. Tales dicuntur turpes, & talis infamia duos habet effectus à jure duntaxat: Unus est, quia repellit à Dignitate & honore obtento, & obtinendo *l. 8. C. de Decur.* Alius est quia, tribuit querelam fratri contra testamentum fratris, in quo talis infamis esset institutus *l. fratres. 27. C. de inoffic. test.* reliqua vid. apud Paul. de Cast. in *l. 1. C. de sum. Trin. n. 17.* & in additionibus Lit. A. & *th. 36. hic.*

XVII. Quicquid igitur bonis moribus adversum, & gravium virorum incorrupto iudicio dedecens existimatur, facti infamiam gignit. Hanc itaque incurrunt omnia turpiter gesta, quæ si sententia secuta esset, infamiam juris parerent *l. 42. ff. de V. S.* Sicuti & facta turpia jure non notata. Zaf. in parat. b. r. n. 20. & seqq. hæc notari volens damnatos. Sed & ea ratione facti dici potest, quod hæc nota nominis, & navus honoris, ut vocatur Freber. c. 1. n. 10. in facto constat, arg. *l. 24. ff. de R. J. i. c.* ex circumstantiis æstimanda, nec quis ea labore certis regulis, uti infamia juris doceri possit, tamen aliquo saltem modo designari nihil impedit. Freber. c. 22. decem casus, quibus incurratur, constituit. Nec Princeps hanc tollere potest, non magis quam facta infecta reddere. *th. 54.* Hinc Claud. cum cuidam notam deprecantibus amicis ademisset. Litura tamen, inquit, exstat. Sueton. in Claud. addatur: Infamia facti est, quæ quis apud honestos viros, pro infami habetur, quamvis eum neque Lex, neque iudicis sententia infamem declaret, v. g. qui suppressit Scortum, qui fores meretricis effregit

effregit libidinis causâ, & qui ebriofus est, licet à iudice nunquam
deprehensus re ipsa est, & opinione honestissimorum virorum, fa-
ma existimationem non effugit *l. 39. ff. de furt.* Sic & filius à Patre
testamento graviter accusatus, etsi iure non sit infamis, tamen ejus
famam perpetuò afficit, illa Patris censura inter honestiores *l. 1. C.
b. t.* Sic & quilibet à superiore suo vel iudice publicè increpatus
& admonitus, ut ad meliorem vitam frugem se reformaret, infamia
facti duntaxat notatur. *l. 19. C. b. t. Perez. C. b. t. n. 2.*

XVIII. Planè gradus sunt hujus ignominiae pro gravitate
& levitate causae ex qua ortum habet, factiq; turpitudine. *Wes. in
parat. b. t. n. 2. in fin. S. n. 3.* Vana tamen illa *Bald. dist. quam Wes-
senb. ibi habet in eam, quae incerto autore nata: aliam, quae à iudi-
ce aut Patre, aut Viro quopiam honesto, & illam quae à sectae di-
versitate ortum habet.* Prior enim vetè nulla, ut scitè *Freber.
ostendit.* Posterior juris infamia; media sola hujus loci. Non-
nulli, viles homines his accensent; *Gomez. qui & lufores, ebrios, le-
nones hac notâ in iustos statuit: adde Rebuff. in Authent. habita p. 70.
& seqq. Gædd. in l. 42. ff. de V. S. n. 11.* Separat tamen ab infamibus
personas humiles ac viles *Freber. c. 24. qui nempe integrâ non sunt
dignitate, non ex delicto, sed ex sordido vitae genere, vel quæstu
illiberali, in quibus & sunt ultimi negotiatores, quos vocat l. 6. C.
de dignitat. vid. Freber. p. 289. per tot.*

XIX. Ratione hujus divisionis inferenda restat quaestio,
quam *Anton. Perez. in praef. Codicis lib. 10. t. 57. n. 4. de infamibus
hunc in modum movet: Verba ejus formalia hæc sunt: Queritur:
An infamis ad honorem aspirans, si eum obtinuerit, pos-
sit removeri, & num per eos, qui consenserunt electi-
oni? Prius patet ex jam dictis (scil. *sup. n. 2. 3. d. t.*) cum infamia
juris contracta ipso facto, vel per sententiam, non solum impedi-
at quem promoveri ad honores, verum etiam dejiciat jam promo-
rum. *l. 12. C. de dignit.* Ubi non est, quod de acceptâ dignitate sibi
blandiatur is, qui seipsum indignum judicaverit. Quod locum
non habet in infamiâ facti, quia licet impediatur, non tamen re-
moveret à dignitate jam obtentâ, ut probatur *ex c. super his. 16. de Ac-
cusat.* Alterum est, infamiâ juris notatum, non posse uti indi-
gnum*

gnum removeri ab officio, cui adjuncta est dignitas, per eos, qui ejus admissioni, vel electioni interfuerunt, & consenserunt, cum initio contradicere debuerint, ut dicit JC. in l. 13. §. ult. ff. de Decur. huc facit illud: Turpius ejicitur quam non admittitur hospes. Estq; major nota ab obtento honore remove, quam nec dum obtentum denegare, facilius enim jus quæsitum conservatur, quam de novo acquiritur. Unde etiam videmus multa tanto consensu, aut conniventia tolerari, quæ contradictorio judicio non permetterentur, quapropter si eligentes cognoverint personæ vilitatem, aut non tantam esse existimaverint, ut dedecori futura esset officio, videtur posse assumptus in eo permanere, & tolerari; secus si ignominia & inhabilitas ejus nota sit, ac tanta, quæ officium & congregationem fœdet. *Bobadill. lib. 3. Polit. c. 8. n. 17. huc usque Perez. pag. 332. & 333.*

XX. Quoniam infamia juris tribus modis incurritur. 1. Ipso jure, 2. Per Sententiam judicis, & 3. Genere Poenæ, Ordine de illis agemus.

XXI. Causæ ipso jure infligendæ infamiæ sunt quatuordecim, quas non plene continet Edictum l. 1. b. 1. recensentur autem ordine apud Donell. lib. 18. Comm. c. 7. quem hic sequemur. 1. Qui artis ludicræ causâ in scenam prodit, quæstum inde facturus. l. 2. §. 5. ff. h. t. ubi Scenæ Definitio legitur. Non ergo si gratis, exercitationis & oblectationis causâ. *Hillig. in Don. lit. A. ubi allegat Alb. Gentil. disput. de Actoribus & Spectat. Fab. non notand. c. 15. qui de hoc argumento plenissime tractans, videatur, ut & Rudolph. Forner. lib. 5. rer. quotid. c. 29. Erber. de infamia lib. 3. c. 18. Pollet. in foro Roman. lib. 2. c. 12. & ibid. Broid.* Omnes ergo Scenæ deservientes, scenici & ludiones, omnes infames sunt: Huc spectant Theatrica & Scenica officia, Comœdi, Tragœdi, Mimi, Pantomimi, Archimimi, Ethologi, Ethopæi, omnesq; uno nomine hypocritæ dicti, *aut bore Svida & Isidoro.* Latine Histiones, quasi Historiones, Ludiones & Ludii, Scurra, quoque & Panthuli, & copriæ sive moriones, & quicunque Comœdiæ serviebant, inter quos & Thymelici & Musici, qui modulos in fabularum actionibus faciebant, quo etiam refertur saltatio Cyclops, dicta & Cordax.

C

Freb.

Frøb. d. c. n. 1. 2. 3. 4. Julianus Imperator caloperas vocat, ἡ δὲ
σπλιέσειον ἢ ἔργων, καὶ Πιονέδιον τὸ βίαιον. Causa au-
tem quare ars ludicra pro infami habeatur, præter eam, quam ex
Aristotele Taurus tradit apud Gellium lib. 20. c. 3: non una, nec levis
reddi potest, siue quod in toto isto vitæ genere hominum egregie
perfrictæ frontis vanitas summa; & non tam ambitiosa, quam
stulta ostentatio esset, dummodo Mimus hallucinatur; Funere-
pus periclitatur; Comædus sermocinatur; Histrio gesticulatur;
cæteri quæ omnes Ludiones ostentant populo, quod cujusque artis
est, quod præmium Lucar dicitur. Et apud Canones jubentur Sa-
cerdotes de convivio recedere, ubi ista jocularum sex intravit.
*c. nullus. 35. Et c. non oportet. 37. dist. de consecrat. Imò qui in cenâ
luisse noscuntur prohibentur in clericos ordinari. c. maritum. 2.
D. 33.* Nec minor infamia mulierum Scenicarum, siue Mimarum
fuit. l. 4. C. de Episcop. Aud. Nov. 51. Et Dorotheus Homil. 6. Ἰουδαίω
παιδὶ ἔφησεν vocat. Limitatur hæc causa infamiæ, ut intelliga-
tur, non de autoribus fabularum, siue Poëtis, non de Editoribus,
sed de ipsis Scenicis (καὶ σοῦ πάρις Græcis dicuntur, Limitatur etiam
in actionibus Atellanarum, quod genus ludorum ab Oscis inven-
tum. Erant autem Atellanæ (ut Donatus & Diomedes scribunt) in-
genus quædam & jocosa fabulæ, quæ vetustam in se elegantiam
delectationemque Italica severitate temperatam lasciviâ ac petu-
lantiâ vacuum habebant, Scal. lib. 1. Poët. c. 7. plures vid. apud Frøb.
Et Hll'g. qui ex Frøb. septem refert p. m. 291.

XXII. Secunda causa. 2. Qui lenocinium fecit, quod
explicat l. 4. §. 3. ff. b. t. Et l. 43. §. 6. ff. de R. N. addel. 2. §. 2. Et seqq. Et
l. 2. 9. Et seqq. C. de Adult. l. 12. C. de Episc. aud. l. pen. Et ult. C. de spectac. Et
Scenicis Et lenonibus: gravius est enim peccatum lenonis, quam merce-
tricis, cum aliis peccandi causam præbeat. Busius ad d. l. 4. §. 3. n. 3.
Pacius centur. 2. q. 21. per Nov. 8. c. 8. Forner. lib. 4. rer. quotidian. c. 16.

XXIII Tercia. 3. Qui eam, quæ in potestate est, an-
tequam virum eligeret, quem mortuum esse scivit, nu-
ptui collocavit. Don. lib. 18. c. 7. n. 3. Secus autem si Pater ge-
nerum mortuum nescivit, sed superare putavit. l. 8. ff. b. t. ubi Frøb.
lib. 31.

lib. 3. c. 7. n. 21. dicit: se nihil magis torfisse, eum hæc studia tracta-
ret, quam ubi legeret, eum mortuum esse sciret, quod hac ratione
multo justius infamis esset, quia filiam duobus nuptum voluerit,
& lenocinii reus fuerit. *Hilleg. post. relatas aliorum opiniones p. 294.*
ita conciliat: Maleficia re consistunt. l. 4. ff. de O. & A. & duo con-
junctim requirunt, ipsum factum malitiosum, & consilium l. 25. ff.
de V. S. quorum alterum si absit, verum maleficium non est.
Quare quando gener verè mortuus est, Pater qui superstitem eum
putat, filiam alteri copulando lenocinium non committit, sicuti
nec filia binuba efficitur. Tametsi namque in illo lenonius, in
hac meretricius aut adulterinus animus non desit, effectus tamen
deest. Jure Justin. integer annus luctus constitutus est, olim fue-
runt 10. menses l. 1. §. 2. C. de secund. nupt. Græcis vocatur πένθι-
μος seu lugubris, ἡ δὲ πένθος οὐχὺς τὸ γένος: ut legitur lib. 21.
Basil. tit. 2. c. 5. tempus luctus est continuum l. 8. ff. h. t. ut magis
consultatur imbecillitati muliebri. Majus enim remedium re-
quiritur, ubi gravius periculum l. 1. ff. de Carbon. edit. c. ubi pericu-
lum 4. de Elect. in Sext. l. 10. ff. h. t. l. 12. ff. de Senat. Mares ad hoc
non tenentur. l. 9. ff. h. t. Uxores Viri lugere non compellentur.
Græci ita exprimunt: Ο ἀνήρ ἐὼ πένθει τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυναῖ-
ξίς τὸ πένθει. Licet autem uxor intra tempus luctus non possit
nubere, potest tamen spondere, & spem facere l. 10. §. 1. ff. h. t. l. 38.
ff. de R. N. Quidam tamen lugendi non sunt, neque ab uxore,
nec propinquis ullis, ut hostes populi Romani, l. 4. ff. de sep. viol.
Perduelles seu Antartæ l. 35. ff. de Relig. quales sunt Catilinæ & Ce-
thegi. l. ult. C. ad L. Jul. Maj. quibus Græci addunt ἀπομόλως &
πεσοδόνες, desertores & transfugas, qui & ipsi tamen hostium nu-
mero censentur l. aut damnum, 8. §. 2 ff. de pœn. l. 7. ff. de R. N. qui
& jure Canonico sunt infames. c. infames 17. causa. 6. q. 1. Item
suspensiosi omnes, quos Seneca cruciarios vocat. l. 28. §. famosos 15.
ff. de pœn. l. 1. ff. de cadav. punito. Et qui sibi malâ conscientiam mor-
tem consciverunt. l. 11. §. 3. ff. h. t. l. 6. §. 7. ff. de injust. rupt. irrit. fact.
testam l. fin. ff. de bon. eor. qui sibi mort. in pr. Rectè itaque disting.
inter Maritum, qui more majorum lugendus, & eum qui non sit:
ut si ex illorum numero fuerit, integrum luctus annum, etiam

utero vacuo tribuere debeat; si indignus fuerit, possit statim post
quatuor menses alteri nubere. Sententiam Johannis antiqui D.
contra Martinum qui & Saturninus dici solet, *vid. in Gl. l. liberorum*
11. in vers. collocari; D. b. t. Canones autem indistincte omnibus pœ-
nis amotis, mulieri intra annum nubere permittunt, fulci, 1. Co-
rinth. 7. Mortuo viro suo, soluta est mulier à lege ejus, itaq; in Do-
mino nubat, cui voluerit, c. pen. & ult. extr. de secund. nupt. Gl. ib.
ubi Bart. dicit ad. d. l. jus Civile quoad pœnas festinataram nupti-
arum esse correctum.

XXIV. Quarta. 4. Qvi eandem sciens suo nomine,
non jussu ejus, cujus in potestate, uxorem duxit, etiam si
wiles sit. *l. 15. C. b. t. Hic enim aliàs excusatur. l. 11. §. ult. ff. b. t.*
ubi ratio: Neque enim hic casus ex iis, quæ atrocitatem facinoris
in se habent, in quibus jussus superioris non excusat. l. 157. ff. de R. J.
in pr. l. 20. ff. de O. & A. etsi potestate liberatus retinuerit. l. 12. ff.
b. t. Hillig. ad Don. lib. 18. c. 7. lit. D. Quinta 5. causa: Qvi ean-
dem ab eo, quem in potestate habuit, duci passus est. l. 10.
§. ult. ff. b. t. & l. 13. §. 1. d. t. l. 3. ff. de Noxal. act. Freber. lib. 3. c. 17. n.
26. & seqq. Perez. in C. b. t. n. 4.

XXV. Sexta causa. 6. Qvi suo nomine, non jussu ejus,
in cujus potestate, ejusve nomine quem, quamve in po-
testate haberet, bina sponsalia aut nuptias eodem tempo-
re constitutas habuit. De his sex prioribus causis, verbis Edi-
cti d. l. 1. b. t. & l. 13. §. 1. ff. b. t. & seqq. l. 18. C. ad L. jul. de Adult. etsi
conjunctio corporum non secuta *Nov. Elæf. Saxon. 20. p. 4. Johann.*
de Garon. de pœn. secund. nub. 2. 28. p. 237. Aliud verò si duas con-
cubinas simul habuerit, etsi & hoc vetitum, Nov. 89. c. 12. §. 5. non
tamen hæc pœnâ adjecta.

XXVI. Septima causa. 7. Qvi muliebria passus. Si
masculus fuerit impudicus. Hoc enim est scelus, quod non pro-
ficit scire, ubi sexus perdidit locum, ubi Venus mutatur in alte-
ram formam, ubi amor quæritur, nec videtur, *ut loquuntur Impp.*
in l. 31. (quæ omnium dicitur pessima in toto Corpore juris, quemadmodum
pessimus versus in Virgilio. Fletere si nequeo superos, deheronta move-
bo) C.

ho) C. ad l. jul. de Adult. Itaque infames Edicto Pratoris sunt molles & effeminati, & officiosi omnes, licet muliebria passi, tantum nominentur l. 1. §. remover. 6. ff. de postul. Infames sunt omnes, qui contra naturam nefandas libidines exercere audent, Ἰσχυροί παρὰ φύσιν, ut Plato loquitur, Pathici, inquam, & Cynædi, Exoleti, Pædicones, Arsenocitæ, Catapygi, Pædophori, Fellatores, Irrumatores, Anaphysti &c. vid. Freher. lib. 3. de infam. c. 16. per 108. Johann. Wolffg. Freymon. in Elench omnium Ant. p. m. 99. allegat. 5. libros Hieronymi Magii, quos ad d. l. 31. C. ad l. jul. de Adult. Ἡ μὲν ἀποχρισίαι scripsisse dicitur.

XXVII. Octava causa. 8. Qui operas bestiis depugnandis locavit. l. 1. §. 6. ff. de postul. Atque hos arenarios, bestiarios & Venatores vocabant, de quibus exaudiendum, quod in c. 9. D. 86. Venatorum ars nequissima dicitur, Prudentius arenam infamem vocat: Græc. θηρομαχοί, & κύνητοι, etiam confectores vocantur, & audaces, καὶ ἐξολύ. Itaque capitalis erat poena damnati ad bestias, vel ad ludum venatorium, & servos poenæ efficiebat. l. 8. §. 11. & l. 31. ff. de poen. l. 11. §. 11. ff. ad L. Corn. de Sicar. Vide Lips. lib. 2. Saturnal. c. 3. de quo toto venationis genere libellum se scripsisse ipse in Epistolis meminit. Gravissima hæc bestiarum s. venatorum infamia fuit, accusare prohibentur. l. 4. ff. de Accus. neque testimonium dicere. l. 3. §. lege julia. 5. l. 21. §. 2. ff. de testib. Non autem infamabantur athletæ coronati, non Poëtæ laureati, non alii qui virtutis causa populo se ostentassent. Freher. lib. 3. de infam. c. 18. n. 20. Nec notatur qui extra arenam venatur d. l. 1. §. 6. vers. bestias ff. de postul. l. un. C. de Venat. fer. §. nemo retia. lib. 2. F. t. 27. de pace ten. Eadem causa & Gladiatorum fuisse videtur, qui & ipso arenæ se mancipabant, idq; quæstus causa. Accipiebant enim ab editore ludi certum & consuetum pretium, quod Livius Gladiatorium vocat, Cicero, Seneca, Paterculus, Auctoramentum, quo pretio autorati & redempti in ordinem gladiatorum jurabant: se omnia passuros & auturos, quæ legitimum Gladiatorum jus mos esset; uri, vinciri, verberari, ferroq; necari. Ad hoc genus Gladiatorum pertinent secutores, Retiarii, Threces, Myrmillones,

IIIVXX

C 3

Hoplo-

nes, Hoplomachi, Samnites, Provocatores, Effedarii, Andabatae,
Dimachari, Laquearii, Pegmares, Meridiani, & alii, unde etiam
convitium est Gladiatorem vocare, non minus quam latronem
l. 3. in pr. ff. de Lib. & post. l. 22. 23. 24. A Gladiatoribus
longè diversi semper fuerunt Athletæ, quo nomine comprehen-
duntur Pyætæ, sive pugiles, qui cestibus pugnabant, Iustatores &
Palæstritz, Curlores, seu Stadiodromi, & Diatodromi, Acrochi-
ristæ, Pancratiastæ, & Pentathli deniqve seu Quinqvertiones, de
quibus omnibus, vide *Rudeum in l. athletas 4. ff. b. t. p. m. 94. & seqq.*
Gladiatores in harenâ, athletæ in palæstra, vel Xylto, Agonibus
tantum, & sacris certaminibus: Gladiatores, quæstus causa: Ath-
letæ virtutis causâ se exercent. Harena infamis est, Palæstram,
utpote inventum Mercurii *Horat. decoram vocat, lib. 1. Od. 10. vid.*
l. àur. D. 6. §. 13. ff. de excusat. tur. De quatuor sacrorum certa-
minum generibus, quos agonas vocabant, & Nemaâ, Pythiâ, Ist-
miâ, Olympiâ à Pindaro inscribuntur. *vid. Basil. lib. 21. tit. 2. c. 2. jul.*
palluc. lib. 3. de Vocab. ver. ad Comm. Imp. addit Ulp. qui aquam equis
spargunt, & hos omnes minimè ignominiosos esse definit. Nec
qui ludos curabant, erant infames, ut certaminum præfecti, præsi-
des munerarii, iudices victoriæ, distributores præmiorum, qui &
Critæ dicti, & Agonothetæ, Athlothetæ, Rabduchi, Mastigophori
de quibus in l. ult. §. mastigophori. 17. ff. de munerib. & hon. & sibi Ba-
de. Ulp. Designatores, & Brabeutas vocat d. l. 4. ff. b. t. Ludicris &
Harenariis artibus non malè junguntur præstigiatores, Harioli,
quorum quidam divinandi artem pollicentur in circis, velutiq;
scena posita, consultoribus in populo futura prædicebant, quæ-
stus causa. Quod genus Harioli, Sortilegi, Augures, Aruspices, Va-
ticinatores, Oneirocritæ, Chiromantæ, Genethliaci, quorum
omnium professio vanissima. Freb. c. 19. lib. 3. n. i. l. 15. §. si quis
Astrologus. 13. ff. de Injur. Sunt & qui Græcis τυφιδου dicti. v. l.
§. C. de Repud. Vulgus hos maleficos nominabat. l. 5. §. 7. C. de
malef. & mathem. Græcis γαρύγοι & γαρύτροι l. 7. §. ult. C.
eod. infames ubiqve omnes. c. consuevimus. 9. causa. 3. q. 5. l. 4. §. 1.
ff. Fam. Hercisc. Acter. 19. v. 13.

XXVIII. Nona causa. Qvæ palam corpore qvæ sum
facit i. e. publicè, passim, ac sine delectu *l. 43. §. 1. ff. de R. N.* Qvæ
meretrices à merendo, ac Plauto se vendere dicuntur, & fornicariæ
à fornicibus, sub quibus prostare solebant. *Forner. i. Rer. quotid. 22.*
extra mœnia urbis, unde submœnianas uxores vocat, *Martialis*, &
productæ, *Pitba. 2. advers. subse c. 17.* qvæ & impudicitiam antiqvi-
tus apud ædiles profitebantur, habituq; ac vestitu diverso à matro-
nali utebantur *v. l. 4. C. de Episc. Aud. vid. Hillig. ad Don. lib. 18. c. 7.*
lit. H. p. 297. & hæ lege notantur, ac proinde infames meretrices,
& scorta omnia. *c. meretrices. 11. caus. 32. q. 4. Freb. lib. 3. c. 16. per 10-*
tum: ubi effectus hujus infamiz, & limitationes copiosè leges.
Nec poenitentia famæ eas restituit. *d. l. 43. §. 4. ff. de R. N.* Qvis
enim integram famam asseret Messalinæ illi meretrici Augustæ,
qvam graphicè depingit *Juvenal. in sat.* Si autem cum uno & al-
tero consueverit pecuniâ acceptâ, devium scortum, ut *Hors. 2.*
Carm. 11. non prostitutum in propatulo omnium libidini, sed ho-
nestius minusq; vulgare. *Turæb. 13. Advers. 19. l. 43. §. 2. d. l.* Sicuti
nec meretrix dici potest, qvæ amoris vi subacta, copiam sui amanti
fecit. *Menoch. arb. cas. 326. Gred. ad l. 33. ff. de V. S. n. 9.* Sic Clitiphæ
apud *Terent. Heaut. 2. sc. 1.* Antiphilam qvæ se Cliniz, sed soli de-
derat, ignaram artis meretriciz vocat.

XXIX. Decima causa. 20. Qvæ in adulterio depre-
hensa, & si iudicio absoluta sit. *l. 43. §. 12. ff. de R. N.* Ex igne ut
fumus, sic fama ex crimine surgit. Adulterium teu machimoni-
um per se, & ipso jure infamat, ubi hallucinatus est *Bodinus 3. de*
Repub. 3. n. 283 quando notam interpretatus est facti ignominiam,
nam ratio ibi addita: qvæ factum Lex notat planè pugnat.
Aliud in viro adultero, qvæ non infamis est ante sententiam. *l. 2. §. 3.*
ff. h. t. l. 14. ff. de testib. vid. Gl. sing. in l. 12. C. ad L. jul. de adult. Freb.
c. 16. lib. 3. de infam. qvæ major castitas secundùm mores etiam ho-
minum exigitur in fœmina, multoq; fœdius & sceleratius adulte-
rium uxoris, qvæ viri *Alb. Gent. 1. de nupt. 5.* nisi per vim com-
pressa sit. *l. 20. C. ad L. Jul. de Adult. Freb. c. 7. & Hillig. in Donell. d.*
lib. 6. c. p. 297.

XXX.

XXX. Undecima causa. 11. Qui Venere præposterâ
se polluit. l. 31. C. de Adult. quam de iis accipiunt, qui vultu, ha-
bitu, incessuq; mutato, viri cum essent, mulieres mentiebantur,
ac sub earum specie nubebant, quos Salviandus lib. 7. de providentia
muliebrem gradum finxisse, & fœminæis tegminum illigamentis
capita velasse prodidit. Ex verbis autem d. l. 31. quive futuri
colligit A. Fab. ad l. 1. §. 6. ff. de postul. etiam eos, qui attentent deli-
ctum, nec perficiunt notari, etsi id extra Crimen Majestatis nullibi
statutum sit, confer Gail. de P. P. 14. n. 26. Convenit hæc causa, cum
superiore septima, nisi quod hæc utrosque agentes & patientes
complectitur, illa patientes solos, quos & speciali quodam signifi-
catu infames dici ostendit Freb. c. 16. n. 24. Uti & crimen illatum
infamia, infamis injuria, item impudicitia. Impudicitia in in-
genio crimen, in servo necessitas, in liberto officium. Impudici-
tia enim verè in patiendo, Turneb. in adv. p. 209. Spartæ quoque
qui polluit puerum, infamis per omnem vitam. Plutarch. in Lacon.
Inst. Notum aliàs quod pro Sodomîa & peccato contra naturam
imponatur poena mortis. Const. Car. V. art. 116. §. ib. Gilhaus. Fari-
nac. in prax. crim. q. 39. n. 110. §. III.

XXXI. Duodecima causa. 12. Qui fœnus improbum.
i. e. ultra modum l. 26. §. 1. C. de Usur. exercuit; & l. 20. C. b. t. ubi di-
citur. Improbum fœnus exercentibus, & usuras usurarum (anatoci-
finus vocatur) illicitè exigentibus infamiæ macula irroganda est, Dio-
clei. & Maximianus Imp. Cujac. c. 9. obs. 28. scribit lege proditam esse
actionem de usurâ famosam.

XXXII. Infamis etiam hic est post restitutionem & actam po-
nitentiam. Catellian. Contra in memorabilibus v. Usurarii. Quis sit, &
unde probetur Usurarius manifestus. vid. Menoch. Arb. cas. 235. Adr.
Gilman. lib. 1. Decis. Camerali 5. n. 50. & seqq. Marquard. Freher. lib. 3.
c. 20. n. 5. Usurariis adjungit Dardanarios, flagellatores, scil. an-
nonæ, qui eam incendunt ac excandefaciunt, ut Varro, seu ve-
xant, vastant & gravant. ut Lampr. in Commod. & Severo Philip. Broid.
in Coroll. ad Pollet. Inst. fori Rom. lib. 1. c. 1. n. 3. & seqq. pag. 7. Sunt
autem Dardanarii, qui & septasarii, propolæ qui & Græcis πωλαρ

πάλαυ, πανδομετάβολοι, & σιβυρίηδοι, Jul. Pollux ἀναπαλίντοες vo-
cat: vid. Prætei. in Lexico in voce Dardaniarū. qv̄i omnia præmunt,
ut postea carius revendant, qv̄orum sit mentio in l. 37. ff. de pan. l. v.
ff. de Exemord. crim. Vexari autem per eos sectores, & mancipēs
annonæ dicitur, qv̄ando fertur, raptatur, huc atq; illuc distrahitur,
Flagellatur autem, qv̄ando in horreis & granariis veluti mancipa-
tur, & veribus qv̄asi verberibus coercetur, ne exire aut egredi pos-
sit, qv̄ā phrasi utitur, Plin. lib. 33. c. 13. Papinius autem strangula-
re pro ita condensare, & comprimere, ut qv̄æ respirare nequeant,
suffocari videantur, qv̄o Hermogen. respexit in l. 53. ff. de jud. dum
arctionem annonæ dixit, & Persius Satyr. 5. jam nunc astringas,
jam nunc granaria laxes.

XXXIII. Decima tertia. 13. Qui majorennis contra pa-
ctum jurejurando firmatum agere conatus. l. 41. C. de Trans-
act. &c.

XXXIV. Causa decima quarta. 14. Hæreticus. l. 1. C. d. SS.
Trin. i. c. omnes non orthodoxi. l. 12. C. de. heret. l. ult. C. Ne Christi-
an. mancip. vid. Nov. 109. c. 2. Neque enim verè hæretici judæi &
Paganī qv̄i in Ecclesiâ nunquam fuerunt. Wes. Parat. C. de heret. n. 4.
nec Apostata, qui in eorum à fide & professione Christiana descive-
runt, vid. l. 2. C. de heret. & Augustin. epist. 162. Qui sententiam su-
am qv̄amvis falsam, & perversam nullâ pertinaci animositate defen-
dunt, præsertim, qv̄am non audaciâ præsumptionis suæ pepererunt,
sed à seductis ac in errorem lapsis parentibus acceperunt, qv̄arunt au-
tem cauta sollicitudine veritatem, corrigi parati cum invenerunt ne-
quaquam sunt inter hæreticos deputandi, Rom. 14. v. 13. Gal. 5. v. 12.
2. Tim. 2. v. 22. Tit. 3. v. 10. & 11. Qv̄od tamen non eo extendendum,
ut assentiamur Innocentio IV. Pontifici Sacerrimo, cujus verba, pro
singularibus commendat Capolla cautela 230. & citat. Catell. Cotta
in Memor. v. Hæreticus & Donell. Hillig. p. 299 pari modo infames re-
ceptatores, defensores & fautores hæreticorum auth. Credentes C.
de Heret. iisq; Patrocinium in litibus præbentes c. si adversus 11. in fin.
Extra de heret. Speciale tamen hic, ut poenitentia infamiam aboleat,
abjurata namqve hæresi veniæ locus, si resipiscant à Diaboli laqueis, à
qvo captivi tenentur, 2, Tim. 2. in fin. l. 4. § 6. C. de Heret. Excom-
munic-

D

munica-

municatione verò iuste separantur à veris vera Ecclesie membris.
Neque sic ulla eis fit injuria. Sunt enim *ad hunc modum Tit. 3. v. 20.*
Eadem infamia affecti Judaei, *arg. l. ult. C. de Judae. c. pen. ext. eod.*
Maxime cum & fere foeneratores sint manifesti. *Freb. lib. 3. c. 19. n. 7.*
8. 8. locus Quintil. lib. 3. c. 9. nam olim apud Romanos hanc gentem
famofam fuisse arguit, secus tamen videtur *ex tit. C. Theod. de Juda.*
lib. 16. t. 8. adde. l. 3. §. 3. ff. de Decurio. His addit *Freb. Blasphemato-*
res ut sint infames. Si enim offendens Majestatem Principis est infam-
mis. *l. quisquis. §. C. ad. L. int. Majest.* quanto magis offendens Maje-
statem Divinam? *aut. Gazaros. C. de Hæret. Effectus Hæreseos vid.*
apud d. Freb. d. c. n. 6. seqq.

XXXV. Vidimus jam quomodo ipso jure infamia incurrat, et
cum tale quid notoriè commissum, quod nulla sententiâ judicis ex-
pectata leges non alia poenâ, quam probro, & ignomiâ dignum ju-
dicant: Jam restat, ut addamus, quomodo per sententi-
am Judicis infamia Juris contingat, quando scilicet quis conde-
mnatur, judicaturq; de publico crimine. *l. 19. C. b. t.* Vel eti-
am privato, veluti de furto *l. 8. C. b. t.* aut de dolo malo suo
nomine, quam etiam infamiam non evitat calumnia, prævaricatio-
nisque in publico judicio commissæ. *l. 16. C. b. t. Perez. n. 5. C. b. t. Di-*
xi ob dolum. Quid ergo si lata culpâ crimem admissum fuit? Ve-
rius est æque infamiam irrogari. Nam lata culpa prope fraudem ac-
cedit, & dolo fere semper comparatur. *l. 1. §. pen. ff. si mens. fals. mod.*
vix. eodemq; modo punitur, saltem in contractibus, non etiam deli-
ctis. l. 236. ff. de V. S. adde l. 12. C. b. t. Verum ex publicis privatisq;
delictis non damnatos quidem duntaxat, sed & pactos quoq; perpe-
trum edictum infamat. *l. 18. C. b. t. l. 5. 6. §. pactus. 3. ff. b. t.* Si autem
quis, non conscientiam alicujus delicti, sed ad redimendam Vexam
transigisse dicitur, liberatur ab infamia. *l. 37. ff. de Procur. Per. C.*
b. t. n. 7. His porro judiciis poenalibus confimilia quædam sunt, ex
contractu quidem orta, sed quæ tamen infamiam notam damnato in-
ferunt, propterea quod in his de fide ruptâ agatur, ut sunt: **actio**
Mandati, pro Socio, Tutelæ, Depositi, quod tantum procedit
in directis, non etiam in contrariis actionibus, quia in his non agi-
tur de fide ruptâ, sed de calculo & rationibus subducendis. *l. fin. C. b. t.*
adde

adde l. 6. §. 6. & l. 7. ff. h. t. Du. Perez. in C. h. t. n. 8. Et de his singulis specialiter jam ulterius in thesibus sequentibus agemus, ne inverso ordine confusio subnascatur.

XXXVI. Ut itaque ad causas famosas, quæ & Latinis capitales dicuntur, l. 103. D. de V. S. ex sententiâ vel pactione progrediamur: Sciendum, quod illæ, quæ judiciis famosis contingunt, qualia sunt Civilia ex delicto septem numero, in quibus sequitur per se infamia damnatum, & si sententia in bona seratur, ac etsi de facto tantum iudex pronuntiet. l. 5. l. 12. C. h. t. Sola verò actio hic non infamat, nec etiam Citatio. Nec absentis, nec latitantis evocatio, in civilibus, quæ tamen in criminalibus existimationem lædit. l. ult. C. de requir. reis ubi DD. ordine autem sic enumerantur: 1. Furti. l. 4. §. 6. l. 6. pr. ff. de i. 8. C. h. t. l. 7. ff. de publ. iud. quæ ita habet: infamem non ex omni crimine sententia facit, sed ex eo quod iudicii publici causam habuit: Itaque ex eo crimine, quod iudicii publici non fuit, damnatum infamia non sequitur: nisi id crimen ex ea actione fuit, quæ etiam in privato iudicio infamiam condemnato importat: Veluti Furti, vi bonorum raptorum, injuriarum. adde l. 63. ff. de furt. §. 2. §. de pæn. rem. litig. quocumque genere sententiæ damnatus sit, item is apud quem inficiantem res furtiva deprehensa, nisi ignorans receperit. l. 8. C. h. t. Freb. c. 9. n. 1. qui & docet idem esse in eo, qui sciens à fure emit, per l. 5. C. de furt. Quid in conditione furtiva rerum amotarum? Cujac. in parat. C. de condit. furtiv. & hæc judicia famosa statuit, tum quod delictorum omnium finis sit infamia, tum per l. 2. C. Rer. amot. Quem refellit, Forner. 2. Rer. quotid. 24. per l. 36. ff. de O. & A. & autoritate Stephani lib. 60. Basilicon. tit. 10. item per text. express. l. 2. ff. Rer. amot. Et delictorum, ait, comes infamia, si ipsa prosequamur, non si rem. Ast illud Axioma Cujacio planè negandum esse ait, Hillig. ad Don. c. 8. lit. B. Si infamiam juris intelligit. Certa enim delicta specialiter Edictum Prætoris notat: Cui bono si hoc omnium delictorum commune? Quis verò dicet damnatum Lege Aquilia famam perdere? & ibi pluribus vid. p. 311. vid. Freb. hb. 3. c. 9. n. 27.

XXXVII. 2. Vi bonorum raptorum. Hac actione
condemnatus merito infamis est, quia in illo iudicio de dolo qua-
ritur, & est actio similis furci *l. 6. §. r. seqq. ff. b. t. 3. Injuriarum*
l. 4. §. ult. ff. l. 5. §. 10. C. b. t. l. 40. §. 42. ff. de injur. §. 2. Inst. de pen-
tem. litig. æquissima talionis lege, cui alterius famam ludibrio ha-
bere & sugillare libido est, propriæ jacturam faciat, Ereb. lib. 3. de
infam. c. 9. Nam injuria & ignominia, animo contumeliæ alicui
apposita *Wes. in parat. b. t. n. 6. l. 8. ff. de injur. vid. leges Solon. 66. §. 67.*
Nec refert, num atrox sit injuria seu gravis, sive levis, utroque ca-
su damnatus sit infamis *Ereb. lib. 3. de Infam. c. 9. n. 16. vid. Gail. lib. 2.*
obf. 102. n. 1. §. 6. ubi dicitur communis opinio videtur, quod etiam
modica injuria infamiam irrogat, & n. 16. addit, quod Transacti-
ones super injuriis in Camera non confirmantur, & transigens su-
per injuriâ pecuniâ datâ, manet infamis *p. m. 497. per l. 63. ff. de furt.*
Nec tantum notantur si honestiori personæ injuria facta, *c. omnes*
13. causa 3. q. 5. c. Sacerdotes 8. causa 6. q. 1. §. 11. Exem. de maledictis.
Verum etiam si servo *l. 10. C. b. t.* Nam in maledictis & criminibus
non distinguitur inter homines *l. 1. §. 1. ff. ad L. Corn. de sic. E. 2. ff. de*
his qui sunt sui vel alien. jur. Injuria scripta, ut sunt famosi libelli,
carmina, cantica, historiae, psalteria, epigrammata, Silli, commen-
ta, Satyræ, *Paul. V. Sent. t. 4. l. 5. §. 1. si quis librum cum seq. ff. de injur.*
carmen malum proprio nomine vocatur, infamiam importat.
Hodie Pasquilli autem Dd. vocantur, quod in urbe Romana ad
truncum Pasquini cujusdam affigi soleant, *L. 12. tab. deinde veti-*
tum. adde Harmenopul. lib. 6. r. 9. l. un. C. de famos. libelli.

XXXVIII. 4. De Dolo *l. 1. ff. b. t.* A delictis enim non
procul distat dolus, cujus actio & damnatio infamat. Est autem
dolus malitiosa affectatio, qua vel simulatur falsum, vel dissimula-
tur verum, alterius fraudandi causa. *l. 1. ff. de dolo malo Ereb. lib. 3. de*
infam. c. 10. n. 7. 2. 3. Stellionatus dolus quidam & criminalis.
Nam quod in privatis iudiciis est de dolo actio, id in criminibus
stellionatus persecutio, everticulum nimirum omnium fallacia-
rum & imposturarum *l. 3. §. 1. ff. stellionatus. ideo etiam infamat.*
l. 13. §. ult. ff. b. t. Stellionatus enim dolus quidam versutior & im-
probior, planeq; affectatus, & edolatus *ut Plaut. dicit exasciatus,*
& ali-

& aliquando falsitatis aliquid habens, ut in casu l. 21. ff. ad l. Corn. de Fals. l. 1. cum seqq. C. de crim. stelli. Species quædam doli etiam est falsitas, quæ præterquam, quod publico iudicio ex L. Cornelia coercetur, quibusdam casibus inter infamiae causas specialiter refertur *Freb. n. 7.* ut mox dicitur.

XXXIX. 5. Expilatae hæreditatis l. 12. C. h. t. Expilatores enim atrociores fures dicuntur l. 1. §. 1. ff. de Effractor. Græcis *ἄνομοτοι* i. e. qui ne pilum in corpore spoliatorum relinquunt, *Hæc sol. ex Aſcon. in 2. Verrin. act. 25. part. 7. n. 3.* ubi multa elegantia de Sacculariis & manticulariis. Nec juvat quod ex l. 12. C. h. t. ultimis verbis extorquere velint, quasi non furti species sit, sed aliud delictum l. 2. §. fin. de Expil. hered. sufficit quod eadem infamia hic, quæ furti improboris, quo facit l. 17. C. de furt. ibi exemplo §. c. l. 3. §. 5. in fin. ff. de furt. tut. 6. Sepulchri violati l. 1. ff. de Sepulch. viol. ubi dicitur sepulchri violati actio infamiam irrogat: Edictum Prætoris super hac re extat in l. 3. d. t. 7. Notatur, quæ per calumniam ventris nomine in possessionem missa est, dum se adseverat prægnantem. l. 15. cum 4. seqq. ff. h. t. l. 1. §. 1. ff. si mul. vent. nom. l. 3. §. 3. ff. Ne vis fiat ei qui in poss. miss. erit. Vel etiam si ex alio concepisset, quam Marito defuncto. Aliud tamen est in eâ, quæ falsa existimatione & errore decepta, se prægnantem credidit. l. 18. ff. h. t. Nam, ut Medici scribunt, accidere mulieribus non rarissime solet, ut prægnantes se existiment, quod molam vocant. Similis causa est, si libertus se ingenuum, ad hoc ut honores obtineat, mentiatur *Freb. lib. 3. c. 10. n. 9.* Idem etiam obtinere affirmat in Literionibus, qui falso sibi usurpantes nomina magistrorum, quæ ex nulla approbatione collegii adepti sunt, *Justin. l. 7. §. seq. C. de Profess. l. un. C. de stud. lib.* Huc etiam reſertur perjurium, quod & ipsam infamiae causam continere iustissime censetur c. infames 17. caus. 6. q. 1. §. in c. si quis convictus 7. l. 41. in verb. infamia C. de Transact. Gl. & Dd. in l. Lucius 21. ff. h. t. Erat quidem tempus, quo perjurii etiam si per Deos pejeratum esset, nulla esset poena, sed ultioni Divinæ: & Jovis Orcii iræ perjurus relinquebatur, quasi (ut Tiberius apud Tacitum) Deorum injurias non nisi Diis curæ esse debeant l. 2. C. de Reb. cred. ubi dicitur: quod

jurisjurandi contempta religio satis Deum Ultorem habeat, nisi per Principem, aut per genium, per salutem, per fortunam Principis consultio esset pejeratum, tutius enim apud Romanos per omnes Divos, quam per unum genium Caesaris pejerabatur. *l. 13. §. ult. ff. de jurejur. l. 2. C. cod. ubi in D. l. 13. in fin. prov. jur. additur: περὶ τῶν περὶ ἑαυτοῦ: i. e. perulante nejurato* Aristoteles etiam probat, quocumque casu quis perjurii damnatus, quod sit infamis *in Rhetor. ad Alexand. c. 18. Cōν Πρωτοῦν φ. Εὐμῆρος, τίς ἢ πῶς ἔστιν ἡμεῖς, καὶ τίς πῶς ἔστιν ἡμεῖς, ἀνδράνων ἀρχόντων.* Ampliatur hoc de perjurio: si quis de praeterito pejerasset, scienter fallendo, si in iudicio, & ubicumque denique pejerasset, rejecta *dist. Gl. in d. l. Lucius ff. h. t.* Qui in pecuniaria causa jurat, se solviturum intra tot dies, nec solvit, olim ignominia notabatur *Gell. lib. 7. c. 18.* Postea Princeps fustibus castigari iussit, cum supra allegato proverbio *l. 13. §. ult. ff. de jurejur.* Item si quis juratoriae cautioni de iudicio sistendo factae non steterit *l. 17. C. de Dignit. De praeterito & praesenti v. l. ult. ff. Stellion. l. 13. §. ult. ff. h. t. Freb. lib. 3. c. 10. n. 13. verbo: perjuro nunquam amplius creditur: Omnis perjurus est infamis.*

XL. Ex Contractu vel quasi IV. sunt causae infamantes: Pro Socio, Tutelae, Mandati, Depositi *l. 1. ff. h. t.* Sed tribus conditionibus: 1. Si suo nomine *d. l. 1. §. 2. b. t.* 2. Non contrario iudicio (quod in pro soc. actione locum non habet, quae utrinque directa) *d. l. 1. §. 2. ff. de pen. tem. litig. quia in eo non de perfidia, sed de calculo agitur l. 6. §. 3. ff. h. t. l. 5. pr. D. depos. Ex cept. vid. apud Don lib. 13. c. 8. lit. G. H. I. & Hillig. ibid.* 3. Ob dolum, non ob culpam, *Don & Hillig. lit. K. L. M. N. p. 304.* Horum iudiciorum ex contractu descendunt, duo sunt generalia. Pro Socio & Tutelae, duo specialia Mandati & Depositi. *M. T. Cic. pro Rose. Comedo inquit: Si qua sunt privata iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis, tria hæc sunt. Fiduciae, Tutelae, Societatis.* Aequè enim perfidiosum & nefarium est fidem frangere, quæ continet vitam, & pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit, & Socium fallere, qui se in negotio conjunxit, Praetor hisce quartum addit Mandati *l. 1. ff. h. t. omnia bonæ fidei, atque ideo*

ideo doli, fraudisq; vel maxime impatientia. *Vid. Erub. lib. 3. de
Infam. c. 11.*

XL I. Criminalia quoque quæ publica famosa.
l. 7. D. de publ. judic. Item quæ licet non iudicii publici, in iudicio tamen publico admissa, ut Calumnia, Prævaricatio *l. 1. ff. b. t.*, Tergiversatio desistentis ab accusatione. *l. 1. § 1. ff. ad S. C. Turpil. l. 6. § 5. D. de Decur. l. 1. C. Ut intr. cert. temp. crim. Erub. lib. 3. c. 6. per tot.* quod inscribitur: Quibus ex causis ipsi Accusatori infamia irrogetur. Ibi 1. refert Delatores, qui contra innocentes Principum animos ad iracundiam provocant, extimulant, & accendunt, quos & sulturones & auricularios nominant, fortè iidem, quos Aristot. *ἠλατορὶς lib. 5. polit. c. 11.* hos infamiâ laborare iustum est. *c. infames. 17. causa 6. q. 1.* Et ab his delatoria curiositas ducta est in proverbio *l. 6. ff. de 7. & Fact. ignor.* Item Execrabiles nunciatores vocantur *in l. 4. C. de Delator. adde l. 7. ff. d. t. quæ est Græca.* 2. Calumniatores de quibus *vid. Polletum in histor. for. Rom. lib. 4. c. 5. Erub. d. l. & c. n. 8.* 3. Prævaricatores, *d. l. 1. & l. 4. § pen. ff. b. t. l. 4. & 5. ff. de prævar.* De Advocato prævaricante *Erub. m. 14. l. 1. §. ult. & l. 2. 3. §. quod si D. de prævar. l. 1. C. de Advoc. diver. judic.* Quinimò si acculator propter calumniam destitit, præter poenas quinque; librarum auri, aliasq; extraordinarias poenas, etiam infamia notatur *l. 1. & l. 2. ad S. C. Turpil. l. 1. 2. 3. C. l. spurū 6. §. quæ iudicii 3. D. de Decur. Φυροδία & ἠλατορὶς dicitur &c. vid. Job. Thierrius in tract. de Fuga.*

XL II. Damnatuſ itaque ob aliquod crimen iudicio publico, s. capitali, s. non capitali, certè infamis fit *l. 7. ff. de publ. judic.* Cætera verò crimina, ex quibus non est iudicii publici per se actio, sive privata sint, sive etiam popularia, vel extraordinaria, non omnia infamant, nisi sunt de exceptis *d. l. infamem 7* vel nisi genere poenæ infament. *l. fin. ff. de furt. & l. fin. ff. de injur.* de quibus inferius agetur *Erub. lib. 3. c. 5.* Si quis proinde convictus, vel damnatus sit honorem vel sacerdotium per ambitum petivisse, 100. aureis cum infamia ex L. Julia punitur *l. 1. § 1. ff. ad L. Jul. Amb. l. 11. ff. de pollicit. posterius apud Canones vocatur Simonia.* Itaque Electi & Eligentes per Simoniam utriq; carent beneficio, & infamiâ
notantur

notantur l. 29. & 31. C. de Episc. & Cleric. N. 6. & N. 132. De hoc crimine gravissima extat querela Joh. Salisberienſis Episcopi l. 7. Polycratici c. 17. Damnatus Repetundarum ſimiliter infamis fit l. 12. C. de Dignit. cujus verba ita ſonant: Judices qui ſe furſtis & ſcele-ribus fuerint maculaſſe convicti, ablatiſ codicillorum in ſignibus, & honore exuti, inter peſſimos quosque & plebeios habeantur, nec ſibi poſthac de eo honore blandiantur, quo ſeipſos indignos judi- caverunt. Item de vi tam publicâ, quam privatâ damnatus l. 1. ff. ad L. jul. de vi publ. & l. 9. C. eod. Quibus Canones æquiparant Ec- cleſiaſticorum prædiorum direptores c. attendendum. 13. cauſa 17. q. 4. ubi dicitur: Quod ſi quis fecerit poſt debitâ ultionis acrimo- niam (quæ erga ſacrilegos jure promenda eſt) perpetua damnetur infamia &c. Vid. Hærfolt. per tot. part. 7. act. Etiam qui paciſcitur de crimine infamis eſt l. 5. D. h. t.

XLIII. In his verò omnibus Civilibus & Criminali- bus damnatio notati requiritur l. 4. §. 5. l. 19. ff. h. t. l. 7. ff. de publ. jud. ubi infamem ſententia facit. Nec delatio ſufficit, aut accu- ſatio, etſi interim ab honoribus repellat l. 7. pr. ff. de Muner. & Honor. nec carcer. aut vincula norant l. 1. C. h. t. l. 1. C. Gregor. de poſtul. nec tor- tura. l. 14. C. h. t. Nec ſententia inter alios lata alios notat. l. 21. ff. h. t. Ex cauſa a. famoſa, crimine publico, vel contumaciâ, in eodem verè infamis fit, & infamia juris, quia Civitatem perdit, & omne benefi- cium inductum jure ſtatutario illius Civitatis à quâ bannitus Hillig. ad Don. ex Freh. p. m. 320. Jure Saxonico *Iſt derjenige ſo in die Königl. che Acht mit Recht gebracht wird / im erſten Jahr anrücklich / im andern Ehrloſ.* Weichb. art. 5. & ib. Gl. diff. jur. Civ. & Saxon. 44. n. 5. p. 2. adde & pulcherrimam Gloſſam in art. 2. **Sächſiſchen Lehen-Rechtes.** 2. Si ex eâ damnatus juſtè & cum effectu, ubi tria ſpectanda. 1. Per- ſona damnantis judex ſit, non arbiter l. 3. §. 6. ff. h. t. 2. Genus ſententiæ, definitiva enim, non interlocutoria infamat d. l. 13. §. 6. ubi pudor tantum oneratur l. 20. ff. l. 17. & 19. C. h. t. & 3. Autoritas rei judicata, quia verba cum effectu accipienda l. 1. in ſin. ff. quod quis que jur. de qua vid. l. 6. §. 1. & l. 1. §. 10. ff. de poſtul. ubi dicitur niſi attentata appellatione, ſeu in integrum reſtitutione infamiam avertit, quod quomodo fiat, poſtea apparebit. Niſi judex infa- miam

infamiam remiserit: aut gravioſerem irrogando poenam quaſi ſententiã
transactum ſit l. 13. §. 8. ff. l. 4. C. h. t. l. 15. ff. ad munic. l. 5. de Decur.
l. 10. §. ult. ff. de poen. Leuiore utiqve poenã irrogatã, infamiam
manere certum eſt ſecundum l. ſin. C. de Gen. Abolit. & lib. 6.
βασιλικῶν tit. 3. c. 11.

XLIV. In omni crimine, quod ipſo iure famoſum eſt, non
opus eſt à iudice in ſententiã mentionem fieri infamiã, quia hoc
ſive iudex exprimat, ſive non; ſemper condemnationem ſequitur
poena infamiã lege conſtituta, adeo ut etiam reus, ſinitã jam poe-
nã à iudice ad tempus impoſitã, infamis tamen perpetuo maneat
l. 6. C. h. t. quia infamia ex cauſa famoſa imponitur legis autorita-
te, quã perpetua eſt, ita ut iudex eam non poſſit revocare, quan-
tumvis poenam temporalem adjecerit, vel minuerit. Nam legis
autoritas non eſt in poteſtate iudicis, ſicuti facti poteſtas l. 15. ff. ad
municip. ut ita recte dixerit J. C. Non poſſe iudicem efficere, quin
furti damnatum ſequatur infamia l. 63 ff. de furt. idem ſtatuendum
de aliis injuriis. Vi bon. rapt. Vid. Perez. in C. h. t. n. 12. 13. 14. ubi
l. 6. C. h. t. Sic intelligendam putat. Caterum qui ex aliis cauſis,
quam quã iure jubentur famoſã, damnatus eſt, inter infames non
habetur, quo ſpectat l. 1. C. h. t. & l. 2. l. 11. C. h. t. quã tamen lex
non trahenda ad ἀπονόμις; notum enim quod Juſtin. ceſſionis
remedium ſapè ignominioſum vocet N. 135. adde l. 7. C. h. t. l. 9.
quo ſpectat l. 2. pr. ff. de iur. Fiſc.

XLV. Debet inſuper in his judiciis cauſa infamiã
exprimi. Licet enim regulariter iudex non teneatur cauſam ſuã
motus exprimere in ſententiã ſuã, nec ad valorem ſententiã ex-
preſſio cauſã ſit neceſſaria. c. ſicut. 16. Extra de ſent. & Re. jud. l. mili-
tes. 13. §. miſſionum 3 ff. de Re mil. ut tamen damnatus infamiam con-
traxerit, cauſa debet ſententiã inferi, ut l. 2. 3. §. ult. cum l. ſeq. ff. de
ſuſp. cur. l. ſi præſes 32. ff. de poen. vid. Paul. de Caſt. Conſ. 32. Weſ. in pa-
nat. ff. h. t. n. 6.

XLVI. Tertius modus irrogandæ infamiã eſt ipſum
genus poenã, quã etiam abſque ſententiã imponitur extra or-
dinem, ut cum quis ignominia cauſa exautoratur, militiã ordine
E move-

moverur, vel honoribus interdicitur l. 6. C. h. r. l. r. ff. b. r. vel de-
portatur, vel ad Tempus, in opus publicum damnatur l. 6. C. h. r.
vel fustibus caditur modo ex justa causa l. 16. C. h. r. l. 22. ff. b. r. l. 14.
C. b. r. Perez. in C. n. 10. h. r. Itaque causa semper inspicienda, cui
& commensuranda poena. Nam si iudex poenam graviolem ut
preced. th. 43. dictum, ultra legem imposuerit, eamq; non pecu-
nariam, infamia condemnato non irrogatur, & remissa intelligi-
tur l. 4. C. h. r. d. l. 13. §. 8. ff. b. r. Perez. n. r. d. r. C.

XLVII. Unum est famosum iudicium, quod neque publi-
cum, neque in publico iudicio admissum, & dicitur *Militare*,
de non militaribus seu paganis iam actum superius per d. l. 7. ff. de
publ. iud. Sunt enim ut delicta quaedam militum propria, quae
quis non uti civis, sed uti miles admittit l. 2. ff. de Re Milit. Ca-
strensia peccata Vopiscus vocat, flagitia militaria Impp. in l. 13. C.
de vestam. mil. ita & poenarum quaedam genera in militari Roma-
norum disciplina peculiariter recepta, & in milites usurpari soli-
ta, tam capitalia, ut securi percussio, decimatio, fuste enecatio:
vel tantum in corpus, ut manus, aut poplitum abscissio: quam
non capitalia i. e. ad estimationis magis, quam capitis periculum:
non illae tantum quas Modestin. enumerat in l. 3. §. 1. ff. R. M. sed &
Macer addit l. 13. §. 4. d. r. & ibi: *Budeus*: *Eulorentia* quae apud Po-
lyb. per fustem facta, communis est poena militum & paganorum
l. 10. §. 2. ff. de poen. Deinde erat pecuniaria multa, vel etiam ad-
emptio, vel diminutio stipendii ignominiae causa, jure dituros fu-
ille appellatos milites, quibus propter ignominiam stipendium i. e.
merces menstrualis aut semestris, aut annua, quae erat in nummis
aureis subtrahabatur l. pen. ff. §. l. 5. C. de R. M. Præterea munerum
indictio, à quibus muneribus munifices l. 8. ubi Alc. ff. de V. S. veluti
ut cogentur distincti, nudisve pedibus ante tentoria aut prin-
cipia stare, vel cespitem, aquam, lignum, foenum portare, fossam
fodere, sarmenta colligere, ligna cadere. Inter poenas etiam nu-
merata fuit militiae mutatio. l. 3. §. 5. & 9. ff. de R. M. Tria autem
sunt genera militiae mutatio l. 2. ff. b. r. d. l. 13. §. 3. ff. de R. M. l. 8. ff. de Ex-
cusat. iur. De Murcis qui se resectis digitis, aut præcisis pollicibus
sponte ad militiam fecerunt inuiles Sueton. vid. in Aug. c. 24. Sa-
cramento

ramento autem præstito militiam deferere, clypeum abjicere (qui
ἠὲ ἀσπίδας Græcis vocantur) vexillum amittere, arma trudere,
pro turpi & infami delicto est habitum. l. 2. ff. de captiv. l. 3. §. pen.
ff. de R. M. d. c. infames 17. causa. 6. q. 1. Grave etiam delictum man-
datis Ducis non parere, vel ab eo rem prohibitam facere, quod
quidem graviter punitur, etiamsi res benè cesserit. l. 3. §. in bello. 15.
ff. de R. M. l. 19. §. 7. ff. de captiv. plura vide apud Vegetium unicum ex an-
tiquis residuum qui de R. M. scripserunt, Frontinum, Caesarem, V. Maxim.
& plurima collegit P. Ærodius lib. 10. Pand. rer. judicat. t. 5. §. seqq.
& recentem Scriptorem Joachimum Burger in Observat. militar. hinc
inde. Quoniam autem missio ignominiosa, quæ fiebat in præsen-
tia exercitus, morte ipsâ gravior erat, operæ pretium fuit formu-
lam scivisse: Sic C. Cæsar Anienum tribunum dimisit. C. Anie-
ne, quod in Italiâ milites populi Romani contra Rempublicam in-
stigasti, rapinasq; per municipia fecisti, quodq; mihi Reiq; publi-
cæ fuisti inutilis, tuaq; opera militibus, tempore necessario Res-
pub. careat, ob eas res causâ ignominiz & ab exercitu meo te re-
moveo, hodieq; ex Africa abesse, & quanti longius potes profici-
cisci jubeo: *Ayala de jure belli. lib. 3. c. 6. vid. Froh. lib. 3. de Infam.*
c. 15. n. 14.

XLVIII. Quæritur ulterius ratione *sb. 46*: Si quis ad
tempus ordine motus, vel relegatus sit, an completo tem-
pore, honore vel officio pristino fungi possit? Resp. Si
motus sit ob crimen, quod infamiam non irrogat, regressus non
solum pristinum honorem resumere, sed & ad novum aspirare po-
terit. l. 1. C. de his qui in exil. dat. vel ord. mot. Sic in specie cautum
l. 13. §. 1. ff. ad L. Corn. de Fals. non tamen statim ad novum honorem
admittitur, nisi tanto tempore ab eo abstinuerit, quanto per fu-
gam i. e. exilium abfuit l. 2. C. d. t. exemplo relegati, qui tanto tem-
pore non admittitur, quanto dignitate caruit l. 15. ff. ad munic. l. 2, 3.
§. 1. ff. de Decur. At verò ad tempus relegatus, vel ordine, vel ad-
vocationis officio motus ex crimine famoso, finito tempore inter
infames habetur, & ideò frustra ad honores vel militiam adspirat
l. 5. ff. de Decur. l. 6. C. b. t. l. 4. §. 4. ff. de R. M. l. 5. §. 2. ff. d. Extraord.
cognit. Ex his liquet, quando pœna à lege statuta imponitur de-

linquenti, ob crimen famosum, licet ea sit temporalis, infamia tamen est perpetua, & durat etiam finito tempore poenae *Bald. & Salicet. ad d. l. 6. C. h. t. Bobadilla lib. 3. c. 18. n. 14. in praxi ita se Madriti observasse dicit: Perez in C. tit. 59. lib. 10. n. 5. 6.* Ceterum si levior cum esset poena, uti superius dictum, à lege, iudex graviolem inflixerit ad tempus relegando, vel removendo ab ordine, licet crimen sit famosum, reus tamen condemnatione ejusmodi, non fit infamis, quia cum eo videtur transactum de infamia *d. l. 1. § 15. ff. ad Munic. § l. 13. § poena §. ff. h. t.* Si verò mitiorem poenam iudex pro arbitrio imposuerit; non per hoc efficiet, quo minus damnatum sequatur infamia. Rationem affert *Papin. in d. l. 15.* quia in potestate judicantis, quaestio facti est, non autem juris autoritas. Nam potest quidem iudex pronuntiare, crimen admissum esse, vel non, at, ubi pronuntiavit crimen admissum, quod jure famosum est, succedit poena hujus criminis, quod est infamia, quae cum à lege irrogetur, non est in potestate judicantis suam sententiam legis auctoritatem infringere, & infamiam remittere, non debet iudex esse lege clementior *Nov. 82. latè Amaya ad l. un. C. de Infam. n. 20. & seqq. & Caballus resolut. crim. cas. 172 ubi ex Baldo & Johanne de platea hic plures distinctiones colligit, & rationem assignat, cur si minuatur poena, non tollatur infamia, quia per minorem poenam non plene purgatur delictum, quod publicè interest puniri, ut alii à delinquendo deterreantur l. 20. ff. de poen. Perez. in t. C. de his qui in exil. dat. n. 6. & 7. p. 834. adde Danell. lib. 18. c. 8. p. m. 307. 308. 309. & Hillig. ibid. in not. Freher. c. 7. n. 12. p. m. 323.*

XLIX. Expositis iudiciorum famosorum generibus, commode quasdam infamiae causas per indicem subjungemus, quae non ex ipsa horum iudiciorum damnatione, verum ex alia quadam causa circa iudicia accidente, vel in partibus litigantibus, vel in horum advocatis, vel in ipso iudice eveniunt. Ipsa enim libido litigandi per se improbata est, ut & tricones, & contendones, viciligatores, ἀγορευταί, ἰστορῆται, ἰστορῆται, ἰστορῆται; uti vocantur ab Aristophane in *Vespis*, & aliis negotium facientes *c. similiter 10. & seq. causa. 3. q. 5.* Istiusmodi fuit famosa illa litigatrix C. Afrania *l. 1. § 5. ff. de postul. quae & Carfania seu Calphurnia dicitur, talis & Ptolemais, quae in proverbium abiit*

um abijt Πολυμείης η δυν vid. Val. M. lib. 8. c. 3. de Manilla Juren.
Infames etiam sunt redemptores litium, Græci ἐργολάβοι vocant
l. pen. C. mand. Qui & alienis litibus sponte se inferi patiuntur l.
pen. C. de his qui potent. nom. l. 2. C. r. 15. Cujac. in parat. ibid. Quin-
imo infames sunt illi, qui mercede pactâ lites alienas agendo suscipi-
unt, quasi suas, sub pactione tertiæ, vel quartæ, vel dimidiæ partis l. 20.
C. mand. l. 5. C. de postul. infamis itidem quis fieri potest in propriâ cau-
sa ob nimiam temeritatem & improbitatem litigandi, quæ ex con-
demnatione ejus apparet, idq; in iudiciis famosis locum habet §. 2. f.
de. pen. tem. litig. Item si non damnatus sit, sed juramentum calu-
mniæ detrectaverit, l. ult. §. quod si actor 6. C. seq. C. de. jurejur. prop.
calum. ubi DD. Qui negotium semel in Auditorio Principis termi-
natum denuo refricare conatur l. 2. C. V. lit pend. lib. 1. r. 21. infamiâ
etiam coërcetur, qui ipsum principem sibi contrarium facere, ejusq;
rescripta rescriptis evertere conatur L. 5. C. Si contra jus vel util. pub.
It. it. Extra. de Rescript. Quibus ex causis Advocati & Procoratores infamiam
incurrant vide ordine apud Marquardum Freberum n. 4. lib. 3.
c. 13. Ex quibus causis ipsi iudices infamiæ notam subeant vid. d. lib. 3.
c. 14. Soli iudices non licet vendere justum judicium, licet & causi
dico liceat vendere justum patrocinium, & Juro rectum consilium c.
non licet 71. c. 11. q. 3. hinc jure sancitum est, ut si pretio dato pacta &
redempta sententia sit, ipso jure citra appellacionis remedium ea nul-
la sit. L. 7. C. Quand. provos. non est necess. Hoc crimen apud Dd.
nostros Baberia vocatur i. e. nundinatio & distractio justitiæ, siue cri-
men Reperundarum, cujus vindicandi gratiâ institutus processus Syn-
dicatus ex s. 48. lib. 1. C. ut omnes Judices tam Civ. quam crim. & que
his similes extant apud prædictum autorem invenies.

L. Quoniam fama plus custodienda, quam oculi c. nolo. 10. caus.
12. q. 1. l. infamia 8. C. de Decur. utiqve jam examinandum restat, qui-
bus modis Infamia tollatur, & evitetur. Septem horum refert Wes.
in parat. ff. ad. finem usque, quos ad tres redegit Donell. lib. 18. c. 8. lit.
KK. Sibi H. lig. 1. Si per Procuratorem quis litiget. Nam tunc nec
ipse notatur, quia Procurator condemnatur. L. 1. C. de sentent.
& interloc. nec Procurator, quia alieno nomine d. l. 6. §. 2. ff. b. r.
Quare & Syndicus in causa famosâ patriam defendens, & damnatus,
non fit infamis l. 9. C. b. r. l. 4. C. de Delator. Facti tamen infamia

Illic vitari nequit l. 2. ff. de obseq. par. 2. Si det operam ne ad sententiam perveniat, volente adversario transigendo in actionibus ex contractu. Hellig. Lit. Ad in d. l. p. 325 3. Opera iudicis, si infamiam remiserit, quod quomodo fieri debeat superius dictum: ib. 43 & 48. Iudex enim potest pœnam minuere, ratione juventutis, aut senectutis, aut dignitatis. Et licet quibusdam videatur infamiam non posse amplius infamari, ut Gl. in l. 2. C. ut intra. cert. temp. Baldus tamen in e. de appellationibus. u. Extra. de Appellat. dicit, quod infamis potest fieri infamior, puta infamis infamiam facti, poterit fieri infamis jure per se. in l. palam 43. §. 12 ff. de R. N. Si poena legis, de qua hic agitur, minuta, mitigataq; iudicis arbitrio fuerit, infamia ideo non minuitur, & reus in uno boni consulere debet humanitatis sententiam l. 5. ff. de Decur. & ratio est, quia infamia a lege irrogatur, & legis effectus est, quem iudex tollere gratiosâ suâ sententiâ, nec debet nec potest; non debet, quia ut eleganter Justin. d. Nov. 82. Non oportet iudicem φείσασθαι φιλανθρωπίαν τῶ νόμου, alias corruptæ videntur iudicum sententiæ. Non potest, quia facti quidem quæstio in arbitrio iudicantium, juris autem autoritas non est, i. e. in his quæ à lege statuta sunt, quia ipso jure effectum sortiuntur Freber. lib. 3. de infamia c. 7. §. 8. l. 15. ff. ad Munic. adde n. 9. 10. Freb. & Duaren. in tit. de infamia c. ult. §. 1. LL. Non possum hic præterire, quin addam ex Paulo de Cast. ad l. 13. n. 15. ff. in b. t. Quomodo & quando procedat, ut poenâ auctâ vel minutâ tollatur infamia Gl. d. l. ponit unam dist. ex quâ quatuor regulæ colliguntur, duæ negativæ, & duæ affirmativæ. Hæc Gl. inquit, est valde magistra & subtilis i. Regula. In poenâ pecuniariâ ut indistincte sive imponatur maior pro minore: seu minor pro majori: item sive causâ cognitâ, sive sine causâ, si delictum est famosum, non censetur cum infamia dispensatum. Ratio est. quia infamia major poena omni pecuniariâ. arg. l. Julianus. 20. ff. si quis omis. caus. testam. 2. Quando pecuniaria imponitur pro corporali, & multo magis ut indistincte non tollatur infamia. Alæ duæ sunt affirmativæ, una quando corporalis imponitur pro pecuniaria, ut indistincte sive cum causâ, sive sine causâ, tollitur infamia, quod tamen intellige sanè, nisi corporalis minuat, vel tollat statum, quia facit perditionem civitatis & libertatis. Secunda. Quando imponeretur corporalis pro corporali, & tum

& tum *Gl. disting.* Aut major pro minore, & tollitur infamia, aut imponitur minor pro maiore, quo casu loquitur *l. 3. C. h. t.* Sit ergo cautus iudex, ut in sententiâ faciat mentionem de causa, ut sic non puniatur, & condemnatus non infametur. *num. 14.* inquit idem de Castro. Augetur delictum ratione loci, quia commissum in plateâ, in Ecclesiâ vel Palatio, *quem vid. per t. l. allegatam.*

LII. Si quæras, an interim dum patitur maiorem poenam vel minorem, tamen causa cognita, sit infamis? *Gl. d. l. dicit,* quod sic, si poena ad certum tempus imponatur *d. l. etsi severior ibi. ex transactio tempore:* Si vero damnatus statim subeat poenam: puta pro pecuniaria sustinetur: nec interim est infamis *arg. l. 10. § 2. ff. de poen.* Sed si quærat: An relegatus vel ab ordine motus veterem recuperet honorem, vel ad novum adspiret? Distinguo (*verba sunt Gløsse,* quæ cum superiori à nobis formatâ quæstione *ex Perez* coincidunt) quia aut ex damnatione perpetuâ perpetuam subit infamiam: ut: perpetuò relegatus, est perpetuo infamis: aut temporalem: Si perpetuam, ad nullum adspiciabit honorem. Et huc usque Glossa cum insertis.

LIII. Quod ad ipsam infamiam attinet, quæritur ulterius: An cessante causâ infamiae, cesset & ipsa? *Tinqvellus affirmat, referente Marquardo Freb. lib. 3. de Infamia c. 30. Quibus modis infamia tollitur.* Origine enim sublatâ, non debent sequentia manere *l. 1. in pr. C. de Latin. lib. toll.* Contrarium autem tenent *Dd. in c. constituit 31. junctâ Gl. in verb. qui ex Judæis caus. 17. q. 4.* quod infamia remaneat apud infamem, etiâ extinctâ infamiae causâ, quod & novat *Hipp. à Marsil. sing. 107. § 179.* Pœnitentiâ itaq; facti, ex quo orta est infamia, ea non tollitur, quia non aboletur turpitudine, quæ postea intermissa est. *l. 43. ff. de R. N. & ib. Paul. de Cast. Bal. in l. improbum scenus 20. C. h. t. Freb. n. 18. d. c.*

LIV. Unicum ergo tollendæ infamiae remedium est, si quis veniam à Principe impetret, ut famæ restituatur *l. 1. § 1. ff. de postul.* Quod est unum ex illis, quæ competunt soli Principi, quemadmodum potestas legitimandi, & aureorum annulorum, & Tabelliones creandi, ut notat *Jacob. de S. Georg. in sua vestitura, in verbo Dux §. dubitatur n. 4.* Potuit hoc olim etiam Senatus Romanus. Prætor autem, & quilibet inferior Magistratus illud non potest, quia hoc fit extra normam juris,

juris, ex speciali indulgentiâ; Prætor autem & quilibet ordinarius Magistratus custos est juris, cui ne latum unguem à scripto jure recedere liceat. Elegans exemplum hujus restitutionis extat apud *Cassiodorum lib. 3. Var. c. 46.* Interim verissimum est, inquit *Erberus*, quod liturata tamen extet, unde *Plautus*

Hominum immortalis est infamia

Etiam tum vivit, cum credas esse mortuam (n. 12.)

Sunt quidam Interpretes, qui infamiam quidem ipsam cum suis effectibus principem tollere posse, infamiam autem facti, quæ in merâ hominum existimatione consistit, non posse existimant: quippe cum hæc infamia facti ipsius commissi comes & umbra sit *l. virum 31. ff. de R. J. l. in bello. 12. ff. de captiv.* imò ipse *Papa s. Pontifex Romanus* non potest tollere infamiam facti *Tirag. in tract. de jur. constit. post. lim. 3. n. 10. Pet. Peck. magni nominis J. C. Tus Lovaniensis patriâ Ziriceus in c. infamibus 87. de Reg. jur. in 6to Duar. lib. 1. Annv. c. 42.* Distingvenda etiam probè hæc restitutio famæ, quæ discretis verbis rescripto Principis fieri debet, à simplici abolitione criminis, vel indulgentiâ. Si enim princeps simpliciter deprecanti gratiam facit, & indulget, non factâ mentione famæ, tum poena tantum ei remittitur; at infamia sequax culpæ reum nihilominus comitari perseverat, juxta *πολυβούλητον* illud: Poena potest tolli, culpa perennis erit, & nihilominus indulgentia, quos liberat, eos norat, & infamiam non tollit, sed poenæ gratiam facit *d. l. ult. C. de Gen. Abol. l. 7. C. de sentent. pass.* Huc facit quod legitur in *Basilicis lib. 6. tit. 3. c. 11. εἰάν βασιλεὺς ἑλικῶς συγκαρῆσῃ ὑπερέφροσι πάντες οἱ ἐξόριστοι, καὶ οἱ πείρασμοὶ: ἔτι πῶς σελεύεις πῶς ἰδίως ὀπαναλαμβάνουσιν, ἀλλὰ καὶ ἄπμοι μύθους:* i. e. Si generali principum indulgentiâ redeant omnes relegati & deportati, neque militias suas recipiunt, & infames manent. *p. m. 148.*

LV. Tollitur denique infamia morte v. *Seb. Medices in tract. Mors omnia solvit. Conclus. 54.* Adhæret enim personæ, quæ extinctâ, & ipsa evanescit. Sunt tamen quorum memoria etiam post mortem damnata intelligitur, ob gravissima crimina, ut hostes *Majestatis,*

Majestatis, vel Perduellionis damnati, suspendiosi, qui manus sibi
malâ conscientîâ intulerunt, ideoq; his nullus luctus debetur.
l. ii. §. 3. ff. h. t.

LVI. Quoniam ex prædictis infamiae incommoda & poenae
satis appareant, & notum sit, quod in effectu adimat 1. Jus postu-
landi. 2. Affidendi, quia Iustum virum bonum esse oportet *Freb.*
lib. 3. de Infam. c. 29. n. 11. 3. Accusandi *l. 8. ff. de Accus.* 4. Adi-
piscendi honores & dignitates *l. 2. C. de dign. l. un. C. de Infam.* 5.
Fidem testimonii *l. 3. pr. ff. de testib. §. 6.* Jus capessendae heredita-
tis fratre præterito. *adde Wes. n. 9. ff. h. t. §. Don. lib. 18. c. 6. Freb. lib.*
3. c. 24. cum quinque seqq. Propterea caveat sibi unusquisque ab infam-
miâ. *Capoll. consil. 40.* nam non sine ratione dicitur. Habes bo-
num nomen: quia magis valebit tibi, quam mille thesauri, nam
pro habendâ bonâ famâ debent homines totis viribus laborare
l. facta 63. §. 7. ff. ad SC. Trebell. quod & electum Dei organon D. A-
postolus Paulus confirmat. *1. Corinth. 9. v. 15.* Expedi mihi
magis mori, quam ut gloriam meam quis
evacuet.

Tantum de hac materia
hac vice.

F

Ad

Ad famam valet & laudes, infamia quid sit?
Quidq; operetur? acu tangere, mente proba.

Jurisconsultos exercuit ardua multos

Materies, quorum nunc monumenta patent.

Fontibus ex ipsis qua **WOLDENBERGIUS**
haurit,

Venantur verum, docte **EGERE**, bonum.

Hunc imitare Virum, linguis sobriaq; cornu,

Fontibus ex ipsis fama perennis erit.

Bene ominatus scribeb.

Joh. Georg. Dorscheus, D.

Acad. h. t. Rector.

JUVENI LECTISSIMO, ET AD LAUDEM
DECUSQVE PATRIÆ PROGENITO

JOHANNI JEGERO,

HAMBURGENSEI,

Dissertationem publicam **DE INFAMIA**

auspicanti, paucula hæc, ex amicissimo pectore,
festinabundus depromebat

AH, frustra invidiæ quid stringis Mome. flagellum?
Quid contra has operas lingua petulca strepis?
Perstrin-

Perstringat, rodat, qui nil nisi propria laudat;
 Qui sapit, estq; bonus, non reprobabit opus;
 Tu felix JEGERE; animum cui finxit acutus
 JAPETIONIDES de meliore luto:
 Felix, dum delubra DICES, sacræq; Themistis
 Introgredi, vulgo non remorante, studes:
 Felix, qui vigili studio impallescere chartis
 Clarus haves, Themidos discutiendo favos;
 Laudo tuos misus, Juris certamina laudo.
 Quæ, DUCTORE, subis, Nobili ab arte VIRO:
 Laudo inquam juris docta hæc scrutinia; Nomen
 Nobilius multum clarus ab arte facis.
 Si porrò ad Themidos, tam strenuus iveris Aulam;
 Iveris ad sanctæ castra beata DICES:
 Jurasso EUNOMIE, si non tibi nubere tentet!
 Quam mihi, quam cunctis; tum tua FAMA clu-
 CL.

LAURENTIUS BODOCK,
 Ph. J. U. D. Orator: Professor,
 Collegii Philosophici SENIOR.

In Famam & Infamiam.

Πολλοὶ φημί σοι κλέειν: καὶ ἀδίκεια φῆμι
 Δηλαυγῶς μισέ σοι βροθὶ, τὰ ἀπίοθαλα ἔργα
 ἔπιτε αἶνον ἔχουσι, κακὸν κλέειν ἔοσεταυ αὐτοῖς.
 Τάνησθε σέρου κλέειν, κακὸν ἔνομα φεύγει: κατηφῆς
 ἔνθα καὶ ἔνθα ἐκὼν αἰέτων ἀχρηστῶ ἀνήρ.
 Ζῆν δ' κακῶς κλύουσαι σοὶ ἀπαχετόν,
 ἢ ἡς προσημᾶ μὴ κακῆ πεφυκέναι.

F 2

ALIUD

ALIUD.

Famâ quid melius, contra quid turpius ipso
 INFAMI? Nihil est. Optima FAM A placet.
 Pessima fama loquax, resonabilis undique, durat,
 Nec facile exingui sumptibus illa potest.
 Omnia si perdas, Famam servare memento;
 Quâ semel exusta, nullus in orbe cluet,
 Edictum causas memorat, quæis cortilis illa
 In varias species decolor ulro ruit.
 Sic procul à Studiis INFAMIA Juris, amice,
 Atque notam Facti tollito ubique mali.
 Illa statum minuit, consumit: Fama perennem
 Laudem conservat, cristitiamq; fugat,
 Poss' habitâ Famâ multi venantur amenas
 Mundi Delitias, hoc capiuntur hamo:
 Felix qui comitante bonâ venatur honores
 Famâ; hunc circumstant Gloria, Opes, & Honor.
 Incipis à magno nobiscum ememate Juris,
 In summo quondam desine, salvus eris,
 Comple vota patris; senium modo fœtibus amplis
 Exhilara, felix hîc & ubique stes.

Hisce Præstantiss. Dn. Resp. Domestico
 dilecto acclamare voluit

Christianus Woldenbergius,
 Phil. J. U. D. & Prof.

Multa ferat Themidos cultor faciatq; necesse est,
 Venari famæ qui cupit inde decus.
 In pelago venantur apros, quoscunqve veterinus
 Obsidet, & quorum pectora torpor habet.

Tu

Tu benè *venatus* pressisti in retia Musas:
Mox veniet pedicis præda benigna Themis.
Tu titulos venaris, & hoc probat Ordo Sophorum:
Vertagus est acer continuusq; labor.
Est aliquid Nemees stravisse in valle leonem:
Plus est cum studiis strata Vacuna jacet.

A. Tscherningius.

Declinatio Infamis & Fama.

Infamis famam captat, non invenit ullam,
Infamis candor nullus, privatus honore est,
Infami portæ clauduntur honoris ubiqve
Infamem sequitur labes velut umbra; Leonem.
O Infamis ubiqve jaces, nec tolleris unquam!
Quisqvis ab infami caveat, latet angvis in herbâ.
Fama bonum constans, quo non præstantius ullum,
Famæ sis cultor quicunqve placere laboras,
Famæ te dedas studiorum præmia poscens,
Famam per medias noctes venare, diesq;
O mea Fama para sedem, mea gaudia comple!
A Famâ tandem ASTRÆÆ connubia panges.
Ecce bonum, mistumq; malo! concede benigno,
Atqve malum vita, famam servabis in orbe

*In honorem Eximii & Præstantissimi Domini
Respondentis apposuit*

Χειρὸς Ἰωάν. Τ.

Domus & ingenium Famæ ex lib. XII. Metamorph.
Ovidii.

Orbe locus medio est inter terrasq;, fretumq;
Celestesq; plagas, triplicis confinia mundi:
Unde quod est usquam, quamvis regionibus absit,

Inspicitur

Inspicitur penetratq; *causa* vox omnis ad aures.
Fama tenet, summaq; domum sibi legit in arce:
Innumerosq; aditus ac mille foramina tectis
Addidit, & nullis inclusit limina portis.
Nocte dieq; patet: tota est ex aere sonanti:
Tota fremit, vocesq; refert: iteratq; quod audit.
Nulla quies intus nullaq; silentia parte.
Nec tamen est clamor, sed parva murmura vocis.
Qualia de pelagi (si quis procul audiat) undis
Esse solent: qualemve sonum, cum Juppiter atras
Increpuit nubes, extrema tonitrua reddunt.
Atria turba tenet: veniunt leve vulgus, euntq;
Mistaq; cum veris passim commenta vagantur
Millia rumorum, confusaq; verba volutant.
E quibus hi vacuas implent rumoribus aures,
Hi narrata ferunt aliis: mensuraq; fidei
Crescit; & auditis aliquid novus adjicit autor.
Illic credulitas, illic temerarius Error
Vanaq; letitia est, consternatq; Timores
Seditioq; recens, dubioq; autore susurri
Ipsa quid in caelo rerum, pelagog, gemitur,
Et tellure, videt; totumq; inquiris in orbem.

Q Vis novus hic noltris successit sedibus hospes:
Quis, qui tam doctè cuncta resolvit, adest?
Credo equidem (nec vana fides) hunc esse JEGERUM
JEGERUM senii dulces decus patrii,
Ergo age sis, JEGERE, diu multumq; legendo
Sacratas leges, non tibi fama deest.
Hæc Juris doctrina tibi pretiosior auro,
Non nisi laude valet, gaudia mille creat.

*Paucula hæc rudi Minerva adjicere
debut potuit*

J. A. S. BB,

40. Wolfart, de infanticidio doloso ejusque precibus.
41. Woelger, iudex in propria causa.
42. Wollius, de ΑΔΕΙΣΙΑ ΔΙΔΑΧΜΟΝΙΑ • Harzi. Antonini.
43. Wolpmann, de uerba in dote testamenti conjugum
reciproci secundum jura germanica et spec. fec. statuta
Hamburgens.
44. Junius, de custodiis sepulchrorum apud romanos.
45. Paestus, de carnifici fama non laborante.
46. Paestus, de clericis juris perito.
47. Paestus, bonus instituta, bonus jurista.
48. Schiffer, de collisione putativa legum divinarum
et civilium de maderamine inculpatas tutelae agen-
tium.
49. Schragius, de potentate magistratum et officiorum.
50. Schroeter, de adoptionibus jure civili et moribus
germaniae usitatis.
51. Schroeter, de praerogativa post. statut. praer legiti-
ma, usque computatione et bonis feudilibus noviter ac-
qui filis.
52. Carrach, de reatu non omnem dignitatem excludente.
53. Plect, de peccati occasione praescribenda.
54. Pacy, de juris prudentia emendationem religionis
reformata.

55. *Secr.* si quis in pœnatori maledixerit.
56. *Secr.* de legitimo juramentorum usu.
57. Philippo, de legitimatione per falsq. matrim.
58. Pichnhuber, de jure laeyonorum.
59. Plato, de appellatione prohibitiua.
60. Presmann, de transactionibus inutilibus.
61. Pönnies, de procuratoribus.
62. Plegge, ad l. unic. C. uti possidetis.
63. Wallenberg, de infamia et infamibus, seu de his, qui no-
tantur infamia.

Perstringat, rodar, qui nil nisi pro
Qui sapit, estq; bonus, non r
Tu felix JEGERE; animum cui
JAPETIONIDES de meliore
Felix, dum delubra DICES, sacræ
Introgressi, vulgo non remor
Felix, qui vigili studio impalescere
Clarus haves, Themidos disci
Laudo tuos misus, Juris certamina
Quæ, DUCTORE, subis, No
Laudo inquam juris docta hæc serui
Nobilius multum clarus ab ar
Si porrò ad Themidos, tam strenu
Iyeris ad sanctæ castra beata D
Jurasso EUNOMIE, si non tibi nub
Quam mihi, quam cunctis; t

LAURENTII
Ph. J. U. D.
Collegii Philo

In Famam & Infam

Πολλοὶ φημί σοι κλέος: καὶ ἀδελφεὶ
Δηλαυγῶς μισέσαι βροτοὶ, τὰ ἀπίστα
ἔσπετε αἰὼν ἔχουσι, κακὸν κλέος ἔσπε
Τένεος: σέργε κλέος, κακὸν ἔνομο Φ
ἐνθα καὶ ἐνθα ἐκὼν ἀέκων ἀχρηστὸν ἄ
Ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσι σοὶ ἄσ
ἢ ἡς περὶ μᾶ μὴ κακὴ πεφυκ

F 2

LIUD

